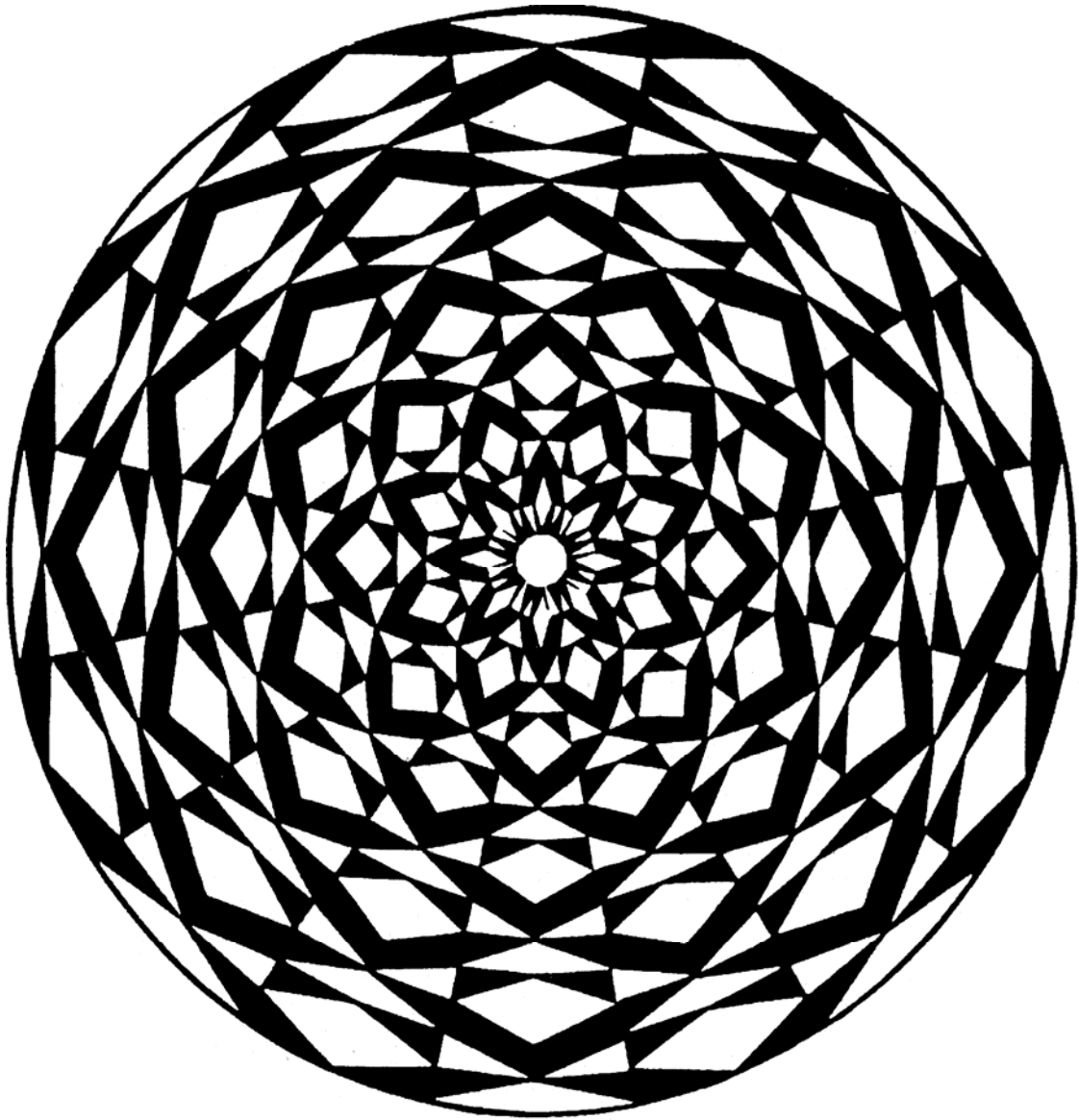

En dialog

Med Moder Jords Bevidsthed

Liza Kirsten Kuyucu

En Dialog

Med moder Jords bevidsthed

Liza Kirsten Kuyucu

Forord af Hilda Karaleela Oderkerk

Copyright Liza K Kuyucu, 2001

ISBN: 87-91045-02-9

Trykt Hos Linde Tryk APS

Sats af Thomas Huulbæk Andersen

Distribution

Thurs Antikvariat

Badstuegade 16

800 Århus C

Tlf. 86195222

lars@thurs.dk

Forsideillustration ”Hjulet”

Af Poul Erik Pilmann Nielsen

Forlaget UNDR

Forord:

Det er sjældent, at man får lov til at kigge med ind i sjælen hos en anden.

Det er måske ikke så tit, at nogen kigger ind i dybet, og endnu mere sjældent er det at invitere med på rejsen.

Liza ikke bare inviterer, men tager os med ved hånden igennem historien, der fortæller om måske den længste af de mange rejser hun har foretaget indad, nedad og opad for til sidst at komme ud.

Med på rejsen er alle tidernes Liza: den alt for lille pige; søsteren og kvinden med de smuttende, brune øjne og den hjerteformede røde mund; moderen hvis hjerte løber over, græder og glædes; heksen og troldkvinden med visdom skjult under kappen; healeren, sjælesøgeren og -sørgeren; - hver især med den enorme kraft, der som et dobbelt-ægget sværd har båret hende igennem, hvor hun skulle bæres, men som også altid værgede sig ved at blive lagt til hvile.

Liza's historie fortæller om, hvordan hun finder den overgivelse. Den fortæller om, hvilken mild og umådelig og helt anden slags kraft der opstår, når sværdet bliver lagt bort i den inderlige forståelse af, at 'alt er såre godt' selv når der sker 'forkerte' ting. I Liza's liv er der sket mange 'forkerte' ting - måske er det derfor, at det er så uendelig godt...for sådan ville hun det.

Mange - håber jeg - vil læse denne lille bog, og ikke alle kender Liza og ved derfor ikke, at den rejse og udvikling, hun her beretter om, er den foreløbig sidste i en lang, lang kæde af dybe, seriøse arbejder med selvudvikling.

Brugen af bevidsthedsudvidende stoffer var ikke en genvej - ikke een af de første metoder, men een af de foreløbig sidste; og den kom vel at mærke mere end tredive år ned ad vejen.

Selv tror jeg, at det er muligt at opnå enhver af disse bevidstheds tilstande også uden stoffer, men det kræver nok en del arbejde. Til gengæld har den højere bevidsthed mulighed for at kontrollere processen, når den får lov til at fuldbyrde sig igennem meditation eller anden arbejde med bevidstheden.

Den kontrol og vejledning er ikke nødvendigvis tilstede i de situationer, hvor man benytter sig af narkotiske midler. Disse to nødvendige ingredienser var ikke desto mindre for Liza tilstede i form af særdeles professionelle og erfarne terapeuter. Jeg har set mange optimistiske ofre, som troede at kunne klare sig uden..., men Liza ville formentlig være een af de første til at skrive under på, at "man skal tro på Gud, men binde kamelen først". Med andre ord: pas godt på dit selv at det kan passe godt på dig.

Hilda Kararleela Oderkerk

Psykolog

Holland

Indledning

At skrive dette lille værk har været en stor lettelse, en healingsproces og en terapi der i kvalitet kan måle sig med de i øvrigt helt fantastiske terapisesioner jeg har beskrevet her. Det har været en enestående integreringsproces, som ikke havde været mulig uden min skriveleder Lars Thors venlige spark.

Fire andre lærere som har åbnet døre for mig som jeg ikke troede kunne åbnes, er Estrid og Steen Nordby samt Susanne Andre og Ole Rye. De må have et bijob som jordiske skytsengle.

Endelig er der mine elskede unger, som utrætteligt har arbejdet på at holde mine fødder solidt plantet på jorden. Til jer vil jeg dedikere denne bog.

Der er så mange der har støttet mig gennem mit liv, at jeg nødig vil begynde at nævne dem alle af frygt for at glemme en eneste. Jeg har venner som har haft en enestående tålmodighed med mig, og som jeg er dybt taknemmelig for at have mødt. Og jeg har haft lærere som nærmest har haft Guru status for mig. Apropos Guru, så har det for mig altid kendetegnet en person, som trods sin status som lærer, og som berømt, har formået at bevare en ydmyghed, og en ligeværdighed overfor andre, og overfor livet.

Jeg føler mig altid privilegeret når jeg møder et sådant menneske, og jeg har mødt en del.

Moder Jord

Talløse urgamle symboler

Kommer med den samme vind

Dukker op i tusind sind

Ænser hverken tid eller sted

Trodser kontinenter og æoner

Spiller dog de samme toner

Fortæller om moder jords Guddommelighed

Hvis kirke er naturens mangfoldighed

I en evig kosmisk dans

L.K.

Dialog med Moder Jords Bevidsthed

Mit møde med GAIA havde jeg i sommeren 1999, hvor jeg var med på et intensivt terapeutisk udrensingsforløb.

Der var tre lærere og terapeuter på forløbet der strakte sig over 8 dage. Santos og Huazanga er begge fra Peru, oplært og indviet i den shamanistiske tradition i Amazonområdet . Regine kommer fra Frankrig, er uddannet indenfor Ayurveda, og har været elev hos Santos og Huazanga i nogle år.

Da jeg meldte mig på dette renselsesseminar, var det klart min hensigt at konfrontere en dyb angst, som det til denne dato ikke var lykkedes mig at få hul på. End ikke et meget stærkt forløb i Holotropic Breathwork kunne bryde gennem mit ubevidste stærke forsvar. Til gengæld var det grænseoverskridende på andre områder, og kunne mere end antyde hvornår i dette liv jeg havde haft så traumatiske oplevelser, mere om det senere.

At jeg overhovedet meldte mig til så ultrastærke terapeutiske seminarer som Holotropic Breathwork og senere renselsesseminaret hos shamanerne skyldes en krise i mit liv hvor jeg var virkelig tæt på at gå i stykker. Før da har jeg altid holdt mig langt væk fra alt hvad der bare lugtede en smule af noget der kunne få mig til at miste kontrollen over mig selv.

I foråret 1996 begyndte livet at krakelere. Jeg var godt klar over at situationen var uholdbar; men kunne åbenbart ikke overskue at gøre noget ved det. Jeg arbejdede på fuld tid som handicapledsager og bestyrede en vegetarcafe for en alternativ skole, ved

siden af. Mand og børn havde jeg skam også. Om natten når jeg sov, drømte jeg om brændenældelasagne, porretærte og humus, og kunne vågne kl. 2 om natten i panik over om jeg havde glemt at bestille friske grøntsager til den følgende dag. Man kan vist roligt sige at jeg brændte mit lys i begge ender.

Sidst i marts døde min lillesøster ved en tragisk ulykke. Hun havde netop sagt farvel til sine to piger der skulle i skole, da hun får et anfald af astma. Lige den dag havde hun ingen spray hjemme. Hendes mand ringede til Falck; men da de kom var hun død. Den dag jeg skulle til min søsters begravelse, blev jeg ringet op af sønnen til en handicappet kvinde jeg havde haft i et par år, og var kommet meget tæt på. Han ringede for at fortælle mig at hans mor var død.

Så gik det ellers slag i slag. Jeg søgte orlov fra mit arbejde fra om sommeren. Meldte mig på HF enkeltfag, flyttede fra vores store rækkehus over i en noget mindre lejlighed, sammen med min yngste søn Mads, og blev skilt. Min mand blev så bitter på mig at han slog hånden af min søn, som han ellers altid havde haft et forrygende godt forhold til. Det var et chok for Mads, der udviklede en sygelig angst for at miste mig også. Han klistrede sig op ad mig hele tiden de følgende år, og kunne bryde hulkende sammen hvis jeg kom hjem 10 minutter senere end aftalt. Det gjorde ondt at se hvor meget han led; men ellers fik jeg ikke bearbejdet min egen sorg, hverken over dødsfaldene eller skilsmissen. Jeg knoklede bare som en hest for at få enderne til at hænge sammen, både tidsmæssigt og økonomisk.

Da det nærmede sig sommeren 1997, og min orlov var ved at være forbi, fremlagde jeg på den alternative skoles bestyrelsesmøde at jeg ikke længere kunne klare cafeen, og bad dem om at finde en anden. Vi kendte hinanden fra flere års samarbejde, så jeg

havde nok forventet at de forstod min situation. Derfor kom det som noget af et chok for mig at blive mødt med kulde og vrede over at jeg ”svigtede”. Det gjorde ondt; men jeg ville dog hellere svigte cafeen og skolen, end jeg ville svigte Mads.

En anden skole i området, Institut for Dybdeterapi, gav mig dog et behageligt skulderklap. Jeg fik tilbudt at tage en uddannelse som dybdeterapeut gratis, mod at jeg var med som ekstra deltager og som hjælper. Normalt skulle man være uddannet dybdeterapeut for at få lov til at være med som ekstra deltager; men begge ledere af uddannelsen kendte mig, og vidste at jeg havde en uddannelse som psykoterapeut. De havde tillid til mig, og jeg tog mod tilbuddet.

Det tog mig yderligere et halvt år før jeg endelig kunne give helt slip på cafeen. Vi nærmede os julen og jeg var tilbage i mit gamle arbejde som handicapledsager. Jeg begyndte at få tid og rum til at tænke over hvor meget mit liv havde ændret sig gennem de sidste par år. Lige før jul blev jeg berørt af tre dødsfald indenfor en uge. To i familien og en i vennekredsen. De to var særlig tragiske.

Det var begge mænd under 40 som døde pludselig af hjertestop, uden at de tilsyneladende fejlede noget.

En af mine voksne sønner, Pièrre, som dengang var 23, havde netop boet hjemme hos mig nogle uger, hvor jeg havde taget mig lidt af ham, efter et meningsløst overfald, han havde været udsat for. Han havde været på vej hjem til sig selv efter en bytur med nogle venner, da seks asiater overfaldt ham og tævede ham med trækøller. Han var et let offer, for han var alene, og det er meget skræmmende for mig at tænke på hvordan det kunne være gået, hvis ikke politiet tilfældigt var kommet forbi og havde set hvad der foregik. Han lå to døgn på intensiv afdelingen til overvågning, og kom så hjem til

mig, for der skulle være nogen til at se efter ham. Det er en ubeskrivelig smerte- og angstfyldt oplevelse at blive udsat for, både for ham, og for dem der holder af ham.

Inde i mig skete der noget. Jeg kunne ikke sove om natten. Jeg fik rysteture og anfald af svimmelhed når jeg var på arbejde. Det lykkedes mig at holde facaden et stykke tid. Efterhånden var jeg kommet i vane med at drikke en flaske vin om aftenen for at kunne sove. Jeg havde fået den tvangstanke at jeg ville sove ind i døden, og jeg var rædselsslagen ved tanken om Mads og hans reaktion på det. Det skulle senere vise sig at der lå mere dødsangst bag frygten for Mads` reaktion.

Et par måneder ind i 1998 var jeg helt til rotterne. Jeg startede med det første glas vin så snart jeg kom hjem fra arbejde. Ofte måtte jeg melde mig syg fra arbejde. Jeg var bange hele tiden, og anfaldene af svimmelhed blev hyppigere. Da jeg blev kaldt ind til samtale med min chef havde jeg haft flere sygedage på en måned, end jeg havde haft alle de år jeg havde været ansat frem til dette år. Min chef var ægte bekymret for mig, og den omsorg hun viste mig fik min facade til at krakelere. Jeg brød hulkende sammen og rystede voldsomt i flere timer. Hun veg ikke fra mig, før hun havde fået så meget ud af mig, at hun kunne danne sig et indtryk af hvordan det hang sammen, og jeg var faldet en smule til ro. Så gav hun mig fri i en uge med fuld løn; men jeg skulle komme en time hver dag, enten for at snakke eller for at hjælpe med skemaer. Hun ville gerne have en fornemmelse af hvordan jeg havde det og vide om jeg havde mulighed for at få bearbejdet den angst jeg gik med.

Det havde jeg kort tid efter. Jeg skulle på andet modul i terapeut uddannelsen, og jeg besluttede mig for ikke mere at gemme mig bag terapeut facaden; men gå ind i hvad som helst der måtte komme af følelser. At turde være klient, med alt hvad det indebar. I løbet af de næste moduler og tiden imellem, fik jeg bearbejdet min sorg over dødsfaldene, skilsmissen og de øvrige tab, så jeg kom mere i balance igen.

I en rebirthing session oplevede jeg min egen fødsel, meget stærkt og meget detaljeret, med lyde og følelser og ikke mindst stemninger. Jeg havde en klar fornemmelse af tre menneskers tilstedeværelse, foruden min mor og mig. En af de tre kendte jeg, det var min fars moster, jeg har altid kaldt hende for moster. De to andre kendte jeg ikke, det var en mand og en kvinde. Det undrede mig at moster var der, det havde jeg aldrig hørt noget om. Og hvem var manden, min far var det ikke.

Senere kunne min mor bekræfte for mig, at det var som jeg havde oplevet det. Min moster var til stede, en jordmoder og en læge. Hvorfor lægen var der kunne hun ikke huske, for fødslen gik helt som den skulle, måske var det fordi det var en hjemmefødsel.

Skønt jeg fik det bedre efterhånden, blev det dog mere og mere klart for mig at der var nogle sorte huller i min barndom som jeg ikke kunne trænge ind til, og det var der jeg skulle finde årsagen til den angst som stadig ikke ville slippe sit tag i mig. Jeg vidste så nogenlunde hvad vi skulle arbejde med i de kommende moduler, og skønt jeg glædede mig meget til både regressions- krops- og transformationsterapi, var jeg dog næsten sikker på at jeg i disse terapiformer ville være i stand til at kontrollere mig selv for meget. Rebirthing havde været et gennembrud, for ved hyperventilering røg jeg simpelthen ind i en anden bevidsthedstilstand, hvor hovedet (tankerne) var koblet fra,

og følelserne regerede. Skræmmende ja; men jeg var dog klar over at det var sådan noget der skulle til, hvis jeg skulle gøre mig håb om at komme igennem angsten.

En dag var jeg som så ofte før, et smut inde i Det Ukendtes Boghandel, og der fik jeg øje på en ny bog af Stanislav Grof ” Den Kosmiske Leg” den måtte jeg have. Jeg har læst alle hans tidligere bøger ”Den indre rejse” 1-4, og de var ikke ret kedelige efter min mening. I løbet af en uge havde jeg slugt hans nye bog, og jeg var vildt begejstret. Jeg syntes simpelthen den mand er smuk helt ind i sjælen. De næste uger tænkte jeg meget over indholdet i Den Kosmiske Leg. En dag var jeg inde og sludre med hende der havde overtaget Cafeen, og mens jeg var der kom Susanne ind ad døren.

Denne skønne kvinde havde jeg ikke set siden hun flyttede fra byen 5 år tidligere. Dengang havde vi en lille supervisionsgruppe sammen. Det viste sig at hun lejede nogle lokaler der en gang om ugen, hvor hun så havde klienter. Ellers boede hun i nærheden af Ålborg. Hun spurgte om jeg havde tid til at snakke lidt når hun var færdig, og det havde jeg. Jeg holder nok aldrig op med at undre mig over tilfældige sammentræf; men det viste sig at hun havde været hos Grof og taget uddannelsen i Holotropic Breathwork, og at Grof havde været oppe og besøge hende og hendes mand Ole.

- ”Du må komme op og møde ham når han kommer igen Liza han er bare dejlig” sagde hun til mig, og jeg troede hende.

-” Jeg kunne godt tænke mig at være med i et forløb med Holotropi så snart det kan lade sig gøre” siger jeg.

-” Jamen vi holder et 4 dages Holotropiforløb i næste måned, jeg skal nok sende et program til dig.

Jeg glædede mig som et lille barn; men jeg må nok indrømme at jeg også var en smule bange. Jeg var ikke i tvivl om at dette her ville trække det tæppe væk under mig, som jeg kaldte kontrol; men jeg var indstillet på at nå ind til kernen af den angst, som jeg vidste lurede et sted i underbevidstheden. Den skulle ikke få mig ned med nakken en gang til.

AT VILLE

JEG KOMMER ALDRIG LÆNGERE

END JEG SELV ØNSKER AT GÅ.

L.K.

HOLOTROPIC BREATHWORTH

Dagen kom, da jeg skulle til Jarmsted ved Brovst, hvor seminaret i Holotropic Breathwork skulle finde sted. Jeg havde fået kørejlighed med en pige fra Århus, og hun var så sød at komme helt hjem og hente mig. Det var ingen omvej, bedyrede hun mig, hun skulle alligevel denne vej for at komme til Randersvej. Det småregnede, så det var jeg naturligvis glad for. Ella, som hun hed, havde ikke prøvet Holotropi før, så hun var lige så spændt som jeg. Hun var ved at tage uddannelse som Gestaltterapi hos Susanne og hendes mand Ole, og den var hun næsten færdig med.

Vi ankom til Jarmsted ved middagstid, og der var dækket op til frokost. Det var så meningen at vi skulle mødes i salen klokken 14, til præsentation og information om seminaret. Ifølge vores deltagerliste var der 16 deltagere. Ole og Susanne var ledere af seminaret, og derudover var der to uddannede terapeuter med som hjælpere.

Stedet var alle tiders. Et gammelt nedlagt landbrug, omgivet af marker. Til huset hørte et pænt stykke jord, der var anlagt som små, til dels lukkede, vilde haver., med stier rundt om dem. Man kunne få timer til at gå med at gå ture i haverne, og man kunne også finde steder hvor man kunne være i fred.

Efter præsentationsrunden, fik vi en grundig gennemgang af kursusforløbet, hvorefter der blev vist en video med Stanislav Grof, hvor der bl.a. blev vist glimt fra sessioner han havde kørt. Efter filmen blev vi bedt om at vælge en person i gruppen, som vi havde lyst til at være partner med resten af seminaret. Der var en bestemt pige som tiltrak mig meget. Hende havde jeg lagt mærke til lige ved ankomsten. Da jeg så over på hende, var hun på vej op, og hendes blik var rettet lige mod mig. Uden ord

var vi enige om at vi skulle arbejde sammen. Hun hed Merethe, og vi satte os sammen for at snakke om hvem der skulle starte den følgende dag.

Det var tilrettelagt således, at der skulle køres to sessioner hver dag. Den første fra kl. 9 til kl. 13, og den næste fra kl. 14 til kl. 18. Fra kl. 20 til kl. 22, havde vi opsamling, og sluttede af med en kort fællesmeditation.

Vi skulle arbejde sammen to og to på den måde at den ene skulle "ånde", og den anden skulle "sitte". "Ånderen" måtte ikke spise før sessionen. Gæt hvorfor. "Sitteren" skulle sørge for "Ånderen", gennem hele forløbet, og måtte ikke forlade ham/hende på noget tidspunkt. Skulle det af en eller anden grund blive tvingende nødvendigt, måtte en af de tilstedeværende terapeuter tilkaldes. Der skulle sørges for vand, tæpper, puder, køkkenruller og brækposer. "Sitteren" skulle sørge for at "Ånderen" ikke gik i stå, tilkalde hjælp af terapeuterne, hvis der kom overvældende reaktioner, eller holde om hvis det var det der var brug for. Ellers skulle han/hun så vidt muligt lade "Ånderen" være i fred med sin proces.

Efter at vi havde fået aftalt hvem der skulle starte som "Ånder" den følgende dag, var der rundvisning i hus og have. Samtidig fik vi også tildelt værelser. Der var på forhånd lavet en liste, over hvem der skulle bo hvor, og jeg var naturligvis nysgerrig efter at vide hvem jeg skulle dele værelse med. Livet er fuld af små skønne mirakler. Jeg skulle bo sammen med Merethe.

Den følgende morgen var jeg tidligt oppe, og i bad, hvorefter jeg gik i gang med at redde op til os begge. Jeg skulle starte som ”Sitter”, og måtte gøre det behageligt at skulle tilbringe de næste tre til fire timer i stilhed. Da alt var klart, gik jeg ud for at spise morgenmad. Der var alt hvad hjertet, og maven, kunne begære. Merethe lå klar på madrassen da jeg kom ind igen.

Man kunne måske få den tanke at det kunne være kedeligt, blot at sidde der i flere timer, som betragter; men det er det ikke. Da først musikken flød gennem rummet, og hyperventileringen var i fuld gang, var det som om tiden gik i stå. Snart var luften tyk af følelser og stemninger. Og snart bølgede det i rummet af latter, skrig, gråd og vredesudbrud. Alle befandt sig helt i deres egen verden. Lærerne og terapeuterne svævede rundt fra den ene til den anden, og havde hele tiden fingeren på pulsen af hver enkelt.

Efter 3 ½ time var Merethe kommet gennem sin session, og kommet så nogenlunde til hæfterne igen. Vi sad lidt og holdt om hinanden, og efter at jeg havde sikret mig at hun var OK, forlod vi salen, hun for at tegne nogle af sine oplevelser, jeg for at gå en tur for mig selv, inden det var min tur til at ”Ånde”. Jeg vil ikke komme nærmere ind på Merethes oplevelser, da jeg på nuværende tidspunkt ikke har fået indhentet hendes tilladelse til det. Jeg kan kun sige at det var en meget stærk og intim traumatisk oplevelse fra hendes barndom hun fik indsigt i. Og jeg var glad for at være der til at hjælpe hende igennem.

Min første tanke da jeg lå klar på madrassen, var ret typisk mig: Det her kan jeg sagtens styre, jeg slapper bare godt af, nyder musikken, og visualiserer nogle

behagelige billeder. Ubevidst besluttede jeg mig nok for, ikke at gå for dybt ind i det den første gang.

Efter ca. en halv times hyperventilering, begyndte det at prikke og stikke i hele kroppen, og den føltes som om den svævede, og sådan lå jeg længe. På et tidspunkt hørte jeg Merethes stemme, som kom den langt borte fra: ”Træk vejret Liza, træk vejret”. Da følte jeg at jeg ikke kunne røre mig, jeg følte mig fastspændt og kunne ikke bevæge mig spor. Underligt nok blev jeg ikke bange; men følte mig helt tryk. Der var mørkt omkring mig; men jeg fornemmede tydeligt to skikkelser, der stod på hver sin side af mig og talte sammen. Om mig. Min krop føltes lille bitte, og de to var store. Da jeg blev klar over at det var en operationsstue jeg befandt mig i, og at de to var læger, ændrede billedet sig.

Nu havde jeg voksenskikkelse, og de to var klædt i blå. Jeg var stadig fastspændt, og de to, som nu var præster, var i gang med en ofring. Jeg var stadig ikke bange, men blev bare ved med at være opmærksom. Billedet ændrede sig igen.

Stadig fastspændt, uden at kunne røre mig; men nu stod jeg op ad en pæl. Jeg var viklet ind i et fugtigt, gazeagtigt stof der stank. Kun ansigtet var frit så jeg kunne følge med i hvad der skete omkring mig. Solen stod højt på himlen, og jeg befandt mig på en bakketop. Der var mange mennesker omkring mig, bl.a. nogle præster.

En af præsterne gik nu hen og antændte det brænde der lå omkring mig, hvorefter han vendte ryggen til mig og gik. Nu vendte alle menneskene sig væk fra mig. De gik uden at værdige mig et blik. Lod mig alene med smerten og døden. Jeg følte en uendelig sorg, og anråbte GUD om nåde. Et stort overvældende mørke kom og tog mig.

Efter sessionen havde jeg bare brug for at være alene med den sorg jeg var fyldt med. Jeg ville tegne den sidste episode, for den havde været den stærkeste og mest følelsesladede.

Den næste dag skulle jeg starte, så ingen morgenmad til mig. Jeg var fast besluttet på at droppe enhver form for styring nu. Jeg føler ikke at mine oplevelser dagen før, var styret af mig, det kom de alt for spontant til. Jeg var overrasket over intensiteten i oplevelsen; men hvad var det jeg havde oplevet. De første oplevelser med den lille pige ved jeg udmærket hvad handler om. Da jeg var 3 – 4 år blev jeg indlagt på Amtssygehuset med Tuberkuløs Meningitis, og var ved at dø flere gange, ifølge min mor. Jeg var indlagt i 18 måneder; men det er kun de sidste par måneder jeg kan huske noget fra. Jeg har dog hørt utallige historier om den tid. Nok til at kunne forstå, at der kan være en del traumatiske oplevelser fra den periode. De andre billeder med præsterne kunne være symboler for de traumatiske oplevelser. Jeg ville ikke snyde mig selv mere, jeg ville forstå.

Da jeg startede den næste session, var jeg stadig fyldt med sorgen fra dagen før. Jeg forsøgte ikke at skubbe den væk; men blev i den. Da musikken og åndingen startede, blev jeg nærmest båret af sted på en bølge af sanseoplevelser. Sorgen blev ved med at være der som en understrøm; men nu væltede angsten op i mig, samtidig med at jeg genfandt mig selv som den lille tre års pige, alene blandt fremmede på hospitalet. Forladt af mor, og overladt til smertefulde undersøgelser og behandlinger. Og døden som jeg oplevede på en særdeles ubehagelig måde; men jeg var ikke i stand til at gå ind i oplevelsen. Den lille pige var alene og forladt, og i dødsoplevelsen tog hun en beslutning: DET ER SMERTEFULDT AT VÆRE BARN, JEG MÅ VÆRE STOR OG

STÆRK FOR AT OVERLEVE. Barnet lukkede sig ind i en skal, og tillod sig ikke længere at være barn, siden da var hun voksen. Den der gav omsorg til andre. Den omsorg hun ikke selv havde ret til, og derfor ikke kunne/turde modtage.

Den dag fødte jeg igen og igen. Jeg fødte mine børn, en efter en, og havde en desperat følelse af at skulle rumme dem alle, og bære deres smerter for dem. Det var min opgave. Til slut fødte jeg mig selv. Det var en besynderlig oplevelse at føde, og fødes på en gang; men det føltes rigtigt, og ikke mindst befriende. Jeg lå der krummet sammen i fosterstilling, med mit barn, som var mig selv, i favnen, og gav hende al den kærlighed jeg havde savnet i min tidligste barndom. Jeg fik masser af hjælp. Både Merethe og Susanne lå på hver sin side af mig, og holdt om mig. Sikke en befriende følelse. Som at smide en sæk kampesten. Jeg tudbrølede vist nok i det meste af en time; men det var af glæde og lettelse, og det forstod Merethe udmærket. Hun havde været helt fantastisk, hele vejen igennem.

Da jeg blev nærværende igen, og opmærksom på mine omgivelser, var vi to de sidste der var i rummet. Klokken nærmede sig 14 og det var snart tid til næste session. Jeg gav Merethe et knus, og sendte hende ud for at holde lidt fri, inden det var hendes tur til at rejse.

Den sidste dag skulle vi snakke om vores oplevelser, og fortælle om vores tegninger. Det gav anledning til nye erkendelser, at få sat ord på vores oplevelser. De fleste havde haft stort udbytte af sessionerne, kun et par stykker havde ikke kunnet komme i kontakt med noget.

Jeg tog hjem med følelsen af at dette her var en god måde for mig at arbejde videre med mig selv på. Der var stadig en grundlæggende angst at konfrontere. Nu mente jeg at vide at den stammede fra min tid på hospitalet, muligvis en dødsoplevelse jeg har haft. Når jeg tænker tilbage på oplevelsen i første session, kan jeg stadig høre den ene læges ord hen over hovedet på den lille pige. ”Lad os bare forsøge, hun overlever nok ikke alligevel”.

Ole havde forklaret gruppen at vi kunne forvente at møde oplevelser, som havde forbindelse med de temaer vi havde været igennem. På godt og ondt. Det gjorde jeg sandt for dyden også. Jeg begyndte at bløde da jeg kom hjem. Det var der nu ikke noget mystisk i, for det var ved tiden, og det havde altid fungeret meget præcist. Det plejer at vare 5 dage, denne omgang varede fulde tre uger, og jeg blødte voldsomt, som når menstruationen er på sit højeste. Det resulterede naturligt i at jeg blev mere og mere træt. Først forstod jeg ikke hvad der gik af mig. Da jeg kom hjem fik jeg en kraftig oplevelse af at blive svigtet af to af mine børn. Det slog mig helt ud, eller rettere ind i den sorg jeg havde følt så voldsomt i den første session. Jeg led og grublede, og følte mig meget hudløs.

Så, i den tredje uge efter hjemkomsten, forstod jeg hvad det egentlig handlede om. Jeg forstod hvilken del der havde med mine erkendelser at gøre, og hvilke der ikke havde med mig at gøre overhovedet. Som udelukkende var en del af mine voksne børns egne problemer, og dem kunne/skulle jeg ikke gøre noget ved.

Jeg tror ikke de fandt ud af hvad der egentlig skete dengang, hvordan deres indbyrdes problemer blev hældt over på mig. Men da jeg besluttede mig til at give slip på det, og lade dem gøre som de havde lyst til, uden at jeg tog ansvar for deres

problemer, gik der tre dage, så stoppede jeg med at bløde, og siden har det fungeret som det skal.

Fødslen var overstået, jeg havde givet slip på ansvaret for mine voksne børn, og et stort skridt i retning af at tage det fulde ansvar for mig selv var nået.

Holotropic Breathwork er andet og mere end en indre rejse. På en af de sidste sessioner jeg var på fik jeg en overraskende oplevelse af kropsarbejdet i terapien.

Jeg havde netop været igennem en dyb indre rejse der havde været en helt igennem vidunderlig. Jeg var ved at komme ud af oplevelsen og tog bindet af mine øjne. Jeg satte mig op for at drikke lidt vand, som min ”sitter” beredvilligt rakte mig. Susanne kom hen og satte sig ved siden af mig og spurgte, hviskende for ikke at forstyrre de andre, hvordan jeg havde det. Jeg fortalte at jeg havde det super, at det for en gangs skyld havde været en helt igennem behagelig oplevelse, og at en smerte i underlivet til at starte med, næsten var væk.

- ”Næsten”, siger hun så, ”Kan du ikke lige lægge dig ned et øjeblik og mærke efter hvor smerten sidder”.

Jeg gjorde som hun sagde, og hun lagde bindet over mine øjne. Jeg gjorde min vejtrækning dybere og blev med det samme opmærksom på smerten som jeg nu lokaliserede i lænden, hvilket jeg sagde til Susanne.

- ”Det er ikke så slemt, jeg tror det er ved at forsvinde” sagde jeg i samme åndedrag, jeg havde ikke lyst til at gå ind i det.

Det ignorerede hun, og bad mig vende mig om så jeg lå på knæ, og begynde at trække vejret dybt igen. Jeg var lettere irriteret; men gjorde som hun sagde. Med det samme jeg begyndte at ånde dybt, blev smerten i lænden mere intens. Susanne lagde begge hænder på min lænd og sagde at når jeg var klar skulle jeg bare presse lænden mod

hendes hænder. Jeg var fuldstændig uforberedt på hvad der nu skete. I samme øjeblik jeg begyndte at presse, nærmest for at få det overstået, blev jeg totalt overmandet af et hysterisk raseri, og hvædede mens jeg pressede af alle kræfter. Min sitter måtte hjælpe Susanne for hun kunne ikke selv holde mig. Jeg hørte en eller anden brøle i det fjerne. Det var mig, og i dette øjeblik opløstes vreden og blev til dyb sorg, som dog kun varede et kort øjeblik. Da den lettede smerten også fuldstændig i min lænd. Det var så fedt at jeg begyndte at storgrine med tårerne løbende. Oplevelsen af at en fysisk smerte i kroppen, simpelt hen er en uforløst følelse, og oplevelsen af at smerten forsvinder samtidig med at jeg giver efter for følelsen, og lader den komme til udtryk. Det var bare så lækkert så jeg måtte give de to piger et ordentligt knus.

Så let går det bare ikke altid. En af kvinderne på et andet hold fik åbnet op for en meget barsk oplevelse fra sin barndom, hvor hun blev seksuelt udnyttet af et familiemedlem. Hun trak sig helt ind i sig selv, og ville ikke røre ved det, hvilket resulterede i at hun fik det mere og mere dårligt i løbet af dagen. Hun kastede op og kunne ikke holde noget i sig. Til sidst låste hun sig inde på sit værelse.

Terapeuterne lod hende være resten af dagen, efter at hun havde afvist dem; men i løbet af aftenen tog en af dem fat i hende, og spurgte hende om hun havde lyst til at komme ud af det helvede som erkendelserne havde skabt. Det ville hun gerne; men troede ikke på at det kunne lade sig gøre.

Salen blev gjort klar, og vi var to piger som fik lov til at overvære terapiarbejdet. Det var en smuk oplevelse af et intenst og respektfuldt samarbejde mellem terapeut og klient, som jeg lærte meget af, og var meget taknemmelig over at måtte være med i. I løbet af en time fik terapeuterne kvinden igennem sorgen og hadet, og ud i en lettelse over at kunne se hvordan de fortrængte oplevelser fra barndommen havde påvirket hele hendes liv frem til nu. Hun blev i stand til at betragte oplevelserne med sine

voksne øjne i stedet for med barnets, hvilket gjorde det muligt for hende at give slip på en ubevidst skyldfølelse hun havde båret rundt på.

Der blev feststemning da hun, sammen med os trådte ind i spisesalen, og alle kunne se hendes strålende øjne. Aftenkaffen ventede, og nu var der ingen problemer med at holde det i sig.

LIVETS LANDEVEJ

Hver gang jeg sætter mig et mål

Og jeg fokuserer på det

Vil mine fødder automatisk

Bevæge sig hen imod det

Uden mål

Står jeg stille

På livets landevej.

L.K.

REGRESSION

I en af de sidste moduler i dybdeterapeutuddannelsen skulle vi arbejde med regression. Denne teknik går ud på at bringe klienten i en tilstand af dyb afslapning, og derefter guides han/hun tilbage til traumatiske hændelser i den tidligste barndom. Klienten er hele tiden bevidst om hvad der foregår, og kan når som helst bede om at komme ud af regressionen. Det sker at klienten oplever situationer som ikke kan forklares, og tilsyneladende ikke relaterer til dette liv. Nogle mener at det er hukommelse om tidligere liv, andre at det kan være symbolske drømmebilleder der omhandler fortrængte oplevelser i dette liv. Uanset hvad det er, er det vigtigt at tage oplevelserne alvorligt, og lade klienten selv bedømme hvordan det skal tolkes. Disse oplevelser har ofte en dybtgående helbredende effekt både på krop og sjæl.

Det er sket at folk har spurgt mig om hvorfor så mange der har prøvet regression, oplever sig selv som Cleoptra, Napoleon eller andre verdensberømtheder. Først må jeg svare at gennem de mange år jeg har arbejdet med regression, har jeg aldrig mødt nogen der har oplevet sig selv som nogen kendt person, så jeg ved ikke hvor den oplysning kommer fra, bortset lige fra medierne, der gerne kører hetz på hvad som helst. Det er også en mulighed at tolke sådanne oplevelser som enten negative eller positive projektioner, dvs. sider man har i sig; men ikke er klar over.

En af de regressioner, jeg har ledet, som står tydeligst prentet i min hukommelse, havde jeg i 1983. Dels var klienten en lille pige på kun 11 år, og dels medførte en enkelt regression, en gennemgribende forandring.

En af mine klienter ringede til mig angående hendes datter Tora. Hun fortalte mig at datteren gennem længere tid havde haft nogle skræmmende oplevelser. Hun havde set mennesker hænge i galger, når de havde været ude på ture. En gang havde hun været med en veninde ude at ride i et område syd for Århus, hvor hun ikke tidligere havde været. Da så hun en uhyggelig udseende mand komme ridende imod sig med stor fart. Hendes hest blev urolig og stejlede, da rytteren nærmede sig; men nogle få meter fra hende forsvandt han som dug for solen. Veninden havde ikke set andet end at Toras hest var skræmt og urolig.

Disse oplevelser var taget til, og Tora var efterhånden blevet et skræmt og bange barn. Da hun begyndte at få epileptisk lignende anfald, hvor hun mistede bevidstheden, med fråde skummende ud ad munden, kontaktede moderen sin læge, som straks henviste barnet til behandling på psykiatrisk hospital. Det havde hun selvfølgelig sagt ja til, hvad andet kunne hun gøre; men hun ville nu lige høre om jeg måske kunne gøre noget.

Det kunne jeg jo ikke love hende; men da regression er en forholdsvis blid terapiform, tilbød jeg at lave en session med hende.

Tora kendte mig og havde tillid til mig, og hun ønskede naturligvis at komme ud af disse ubehagelige oplevelser og tilstande som hun oftere og oftere havnede i. Hun var bange for at hun var ved at blive skør.

Vi startede regressionen med en afspænding af hele kroppen, hvorefter jeg bad hende erindre forskellige episoder fra sin barndom, med lyde, dufte, farver og følelser. Vi startede med de mere behagelige som fødselsdage, hendes første ridetur osv., så hun fik en fornemmelse af hvad det gik ud på, og derved blev mere rolig ved processen.

Børn er ofte mere åbne og lette at arbejde med, fordi de ikke har så mange forbehold og begrænsninger på hvad der kan, eller ikke kan lade sig gøre. De gør det bare.

Da jeg mente hun var parat, bad jeg hende, lidt overrumplende, at gå tilbage til begivenheden som var årsagen til hendes nuværende problem.

Efter et kort øjeblik, fortæller hun mig at hun ligger i en sygeseng, i et stort rummeligt værelse. Hun oplever sig selv som en gammel, og meget bange døende mand. Der var to andre tilstede i rummet. Et uhyggeligt udseende gnomagtigt væsen, der stod ved sengen, og en skikkelse i døren som den gamle mand havde svært ved at se på grund af et lysskær der strålede ud fra skikkelsen. Det var lysskikkelsen i døren hun/den gamle mand var bange for.

Skikkelsen virkede truende, og hun/han ville ikke lade den komme ind.

Jeg bad hende kontakte lysvæsenet og spørge hvad det ville; men pigen stejlede og afviste blankt at have noget med dette skræmmende væsen at gøre.

Jeg bad hende så om at koncentrere sig om det andet væsen, og beskrive hvad hun så.

Det var en ussel lille grimrian med et hadefuldt blik, og da hun/han så på den kom der flere tilstede. Pludselig vrimlede det med disse små ondskabsfulde dæmoner, og de kravlede op i sengen til den gamle mand. Mærkeligt nok virkede de alligevel ikke så skræmmende som lysvæsenet, hvilket jeg undrede mig over i mit stille sind; men jeg holdt klogelig min undren for mig selv, vel vidende at alt kan ske i en regression.

Jeg bad hende derfor henvende sig til den første af de små djævla, og spørge denne om hvad de ville med den gamle mand. Nu begyndte de alle at rase, og hoppe rundt, skrigende i munden på hinanden. Hadet lyste ud af dem, og Tora blev forskrækket. Jeg lagde en beroligende hånd på hende og fortalte hende hvor hun var, og at det kun var en slags drømmebilleder hun så. Ingen kunne gøre hende fortræd; men de kunne måske fortælle hende hvorfor hun havde de problemer, hun led så meget under. Jeg bad hende spørge dem hvorfor de var så vrede.

Nu fortalte de hende/ham hvordan han/den gamle mand havde udnyttet dem. Pint og plaget dem gennem livet, og skabt sig rigdom på deres bekostning. Nogle var døde af sult og underernæring, andre var kastet uskyldige i fængslet, alt sammen på grund af den gamle mands grusomhed og nærighed.

Tora begyndte stille at græde. Hun så hvordan hun, som den gamle mand, havde været rig og magtfuld. Hvordan han/hun havde udnyttet de fattige bønder som havde arbejdet for ham. Hvordan de lidelser de havde måttet gennemgå, havde fyldt dem med had og ønsket om hævn. Nogle af dem havde måttet begrave deres små børn som var døde af sult, mens han blev rigere og rigere. Deres had var voldsomt, og havde gjort dem til de uhyggelige skabninger de var. Tora følte dyb sorg over det der var overgået dem

Jeg foreslog hende at kontakte hver enkelt, og bede dem om tilgivelse, og derefter bede Gud velsigne dem. Da hun gjorde det, forandrede de sig til de smukke mennesker de oprindeligt havde været, før hadet havde gjort dem til vanskabninger. De tilgav hende alle, og efterhånden som de tilgav hende, og forvandledes under velsignelsen, blev de trukket ind i et gyldent lys og forsvandt. Da den sidste var forsvundet, lå den gamle mand tilbage.

Nu var han/hun ikke længere bange for at dø, fortæller Tora, og i det samme træder lysvæsenet helt ind i rummet.

- ”Er du stadig bange for mig”, spørger væsenet i en drillende, munter tone.

Tora var overrasket over at skikkelsen ikke virkede spor skræmmende mere.

- ”Det var din egen samvittighed du frygtede”, lød det fra lysvæsenet,

- ”kom”, sagde stemmen, og den gamle mand fulgte efter ind i lyset.

Da Tora åbnede øjnene, var jeg spændt på hvordan hun havde det, efter denne barske oplevelse; men hun strakte sig, og smilede veltilpas. Jeg lagde mærke til at smilet nåede op til hendes forgrædte øjne. Vi blev enige om at hun straks skulle fortælle sin mor alt hvad hun havde oplevet.

Når jeg beder hende om det, er det ud fra min erfaring om at, jo hurtigere man får snakket om/bearbejdet en traumatisk oplevelse, jo hurtigere opløses den helt, og forsvinder fra underbevidstheden. Traumatiske oplevelser skal ikke glemmes og ties væk, for så lagres de i underbevidstheden, hvor de kan danne grundlag for psykiske sygdomme senere hen i livet.

I stuen ved siden af, ventede Toras mor. Nu fik Tora lov til at genfortælle hele oplevelsen for hende. Siden den dag har hun ikke haft et eneste anfald, eller set et eneste dæmonisk syn. Efter nogle få samtaler med lægen blev hun erklæret helt igennem sund og rask, og det har hun stort set været siden, så vidt jeg er orienteret.

Siden 1981 har jeg ledet mange regressioner, og ofte med forbløffende resultater, men indtil foråret 1998, på Holotropiseminaret, som var et klart gennembrud for mig, var det ikke lykkedes mig selv at komme ind i nogen dybtgående regressiv oplevelser. Nu

skulle jeg så igen arbejde med regression, og det var på den måde jeg plejer at arbejde. Jeg kom til at arbejde sammen med en af de få mænd der var på kurset, og det blev en stærk oplevelse for os begge.

Jeg vil starte med at fortælle om hans oplevelser, idet jeg dog ændrer hans navn. Jeg vil kalde ham Hans. Hans er hvad jeg vil kalde en blød mand, spinkel af bygning, og mild af væsen. Smilende, ydmyg og sårbar. Det var derfor noget af en overraskelse, at se ham ændre sig, mens han nærmede sig det område af sit liv han ville arbejde med. Han havde på forhånd ønsket at arbejde med sin sårbarhed, og sin skræk for at blive vred.

Mens han nu gled dybere ind i et afslappet niveau, virkede det som om han rankede sig, stivnede lidt og faktisk virkede lidt macho, hvilket ellers ligger ham fjernt. Det første han oplevede var da også at føle sig magtfuld og stærk. Han havde fået betroet en stor opgave, og han følte sig stolt over den. Han beskrev sig selv som værende SS officer under anden verdenskrig, og hans opgave på dette tidspunkt, var at lede en transport af snylterne, som han kaldte jøderne, til en fangelejr længere østpå. Han havde lært, og det stolede han fuldt og fast på, at jøderne ikke var rigtige mennesker. De foregav kun at være det; men havde i virkeligheden ingen følelser eller smerter, som rigtige mennesker. De snyltede på menneskesamfundet, og sugede rigdom til sig overalt hvor de kom frem. De ville, hvis de ikke blev stoppet, overtage magten. De var farlige individer, og skulle blot udryddes. Mens de nu blev stuvet ind i togvognene, var der en mand der ikke ville slippe sin kvinde. De klamrede sig til hinanden, og han måtte statuere et eksempel. Han trak sin pistol og skød dem begge, hvorefter han vendte sig og gav ordre om at fjerne svineriet. Der blev efterhånden skabt ro, så transporten kunne sendes af sted.

Den næste oplevelse Hans havde, foregik i lejen. Jøderne var magre og udtærede, for man spildte ikke nærende mad på dem, der alligevel skulle dø.

Han var ved at foretage udvælgelsen af dem der skulle i gaskammeret denne dag, og havde netop grebet fat i et barn, som klamrede sig til sin mor. Han flåede barnet ud af moderens arme, og sendte det videre til en anden fangepasser. Moderen kastede sig skrigende over ham. Idet han greb hende, knækkede han begge hendes arme. Den knasende lyd, hendes smertefulde skrig, og udtrykket i hendes øjne, fik noget til at gå i baglås i ham. Han vendte sig som en søvngænger, og gik hen til sit kontor. Der gik han ind og låste døren efter sig. Han gik hen til spejlet, og stirrede på det fremmede væsen han så der. Det var ikke ham selv længere. Det var en tom skal, der længe havde fortrængt en masse kendsgerninger.

Han havde ingen fornemmelse af hvor længe han havde stået sådan; men langsomt gik sandheden op for ham. En sandhed som var knusende, og som han ikke kunne leve en time videre med. Han trak pistolen, som han denne gang rettede mod sit eget hoved. En sidste tanke fløj gennem hans hoved inden han trykkede på aftrækkeren: ”Hvis der er en Gud til, så udslet mig for evigt”

Mørket kom til ham; men ikke udslettelsen. Skyldfølelsen, smerten, visheden var som et bundløst hav han gled ind i, og som aldrig ville slippe ham igen. Han ville aldrig slippe for synet af kvindens smertefulde øjne, eller angsten i barnets. Med den klarhed hans bevidsthed fungerede nu, huskede han alle de han havde sendt i døden, eller hvad der var værre. Nu vidste han hvad helvede var. Han kunne ikke engang bede til Gud, i bevidstheden om den skyld han bar. Intet i universet kunne tilgive ham. I denne erkendelse græd Hans som pisket.

Nænsomt bad jeg ham om at gennemgå den sidste og mest smertefulde oplevelse igen, fra der hvor han brækker armene på kvinden. Jeg sagde til ham at han skulle bede Kristus komme og hjælpe ham gennem hændelsen, og vise ham hvad han skulle bruge denne barske viden til. Det var ret vanskeligt for ham at bede, og han kom til at kaste op. Til sidst lykkedes det ham dog at bede Kristus komme, og lidt efter slappede han så meget af at han kunne gennemgå rædselsscenen igen. Denne gang fik han lov til at se en række karmiske begivenheder der lå til grund for hans handlinger, og hvilke bånd der havde været mellem kvinden og ham. Skønt han fik en rimelig god forståelse for sin handlemåde, og skønt han følte kærlighed og tilgivelse strømme sig i møde fra Kristusvæsenet, kunne det dog ikke befri ham for smerten og skyldfølelsen over det han havde oplevet. Han måtte i terapi efter sessionen; men efterhånden lykkedes det ham at give slip på hændelsen. Det var nok en af de mest barske regressioner, jeg har oplevet, og den viste mig at det at opleve sig selv som bøddel, kan være langt værre at håndtere, end det at opleve sig som offer. Det kan være meget svært at tilgive sig selv. Jeg tror at et individ nødvendigvis må have nået en høj grad af kosmisk indsigt og erkendelse, for at kunne rumme og bearbejde sådanne bøddelinkarnationer. Og indtil da er der helt lukket af for disse oplevelser.

Her følger min egen oplevelse.

STILLE NU

Stille nu

I stilheden

Hører du den smukkeste musik.

Rolig nu

I roen

Mærker du den stærkeste kraft

Indad nu

I dit indre

Finder du brønden til

Universets kilde

Glæde nu

I glæden

Kan du uafbrudt øse af

Den smukkeste musik

Og den stærkeste kraft

Fra universets kilde

L.K.

INDVIELSEN

De første billeder der tonede frem var en nogle endeløse sletter med meget lidt vækst. Der var sparsomt med græs, spredte buske og få forkrøblede træer så langt øjet rakte. Sand og sol var der masser af. Jeg sad på en hest sammen med min far, og jeg må have været omkring ni år gammel. Vi havde redet siden solen stod op, og nu var den ved at gå ned. Min far standsede hesten og sprang ned. Forsigtigt løftede han mig af hesten, og så gik vi i gang med at lave en lejr. Da jeg havde fået samlet brænde til et bål, havde min far rigget en tipi til. Et tæppe og en vandsæk blev lagt ind i tipien, og så var far parat til at forlade mig.

Vi stod lidt og så på hinanden som for at give hinanden styrke. Jeg elskede min far meget højt, og jeg følte at det var gengældt. Jeg kunne mærke på ham at han havde tillid til at jeg kunne klare de tre nætter og dage alene som indvielsen krævede, og jeg var stolt over at han stolede på mig. Jeg var ikke bange, og jeg ønskede at vise min far at jeg ikke var bange. Jeg stod og så efter ham indtil han var helt forsvundet, så gav jeg mig til at tænde bålet som skulle holde ulvene væk, og varme lidt i den kolde nat. Våge om natten og hvile om dagen.

Efter den tredje nat ville jeg blive hentet igen og ført tilbage til lejren. Hvis jeg havde mødt mit kraftdyr, ville der blive festet, og shamanen ville give mig mit nye navn. Det bedste var dog at jeg så ville blive shamanens elev, og det havde jeg ønsket af hele mit hjerte.

Skønt månen var næsten fuld var der meget mørkt . Jeg sad ved indgangen til tipien, og havde viklet tæppet omkring mig, så kunne jeg bedst holde varmen. Hele natten sad jeg og passede bålet. Jeg lod mine tanker gå tilbage gennem barndommen, og på den måde fik jeg tiden til at gå. Da solen brød horisonten rejste jeg mig. Nu skulle der

samles brænde til den kommende nat. Først når det var gjort kunne jeg sove. Jeg løb rundt i området og ledte efter brænde, og da solen var kommet et godt stykke op på himlen, var jeg tilfreds. Jeg drak lidt vand og lagde mig til at sove. Der var ikke sket noget i løbet af natten, så jeg håbede at jeg ville få et tegn i mine drømme.

Da jeg vågnede stod horisonten i flammer. Solen var ved at gå ned, og himlen var så smuk at jeg fik tårer i øjnene. Jeg gav mig til at tænde bålet, for jeg vidste at mørket ville komme hurtigt. Jeg havde sovet uden at drømme, og kunne mærke at jeg var lidt skuffet. Da ilden knitrede lystigt, rejste jeg mig for at se det sidste af solen synke ned i horisonten. Netop da så jeg en kæmpefugl sejle hen over himlen med retning mod mig. Mit hjerte begyndte at banke voldsomt. Da den var ganske nær skønnede jeg at den var næsten dobbelt så stor som mig, og jeg var sikker på at den kunne løfte mig i sine klør så let som ingenting. Jeg havde mest lyst til at flygte ind i min tipi, og gribe min kniv; men jeg blev stående og holdt øje med kæmpefuglens færd. Den kredsede omkring stedet og steg så op mod himlen igen.

Tilsyneladende havde den opgivet sit bytte. Jeg blev stående længe efter at den var forsvundet. Så stor en ørn havde jeg aldrig set, og jeg var vist blevet en smule bange. Til sidst satte jeg mig dog ned og trak tæppet omkring mig, klar til endnu en nat. Månen hang stor og bleg i den sidste skumring, og mit hjerte var endnu ikke faldet til ro, da kæmpefuglen atter viste sig på himlen. Som for at vise mig sin imponerende størrelse, strøg den lavt over himlen så den dækkede månen, og i dette brøkdelt af et sekund så det ud som om den havde en lysende aura omkring sig. Jeg kunne mærke vingesuset da den strøg tæt forbi tipien inden den landede kun nogle få meter på den anden side af bålet. Jeg holdt vejret og stirrede betaget og skrækslagen på fuglen. Den så direkte på mig. Jeg havde ingen fornemmelse af hvor lang tid der gik, hvor vi bare

stirrede på hinanden; men på et tidspunkt lagde den sig i sandet, og jeg havde en sær følelse af at den ville mig noget.

Time efter time sad jeg i natten og stirrede på den store smukke fugl. Efter at den havde lagt sig i sandet, var det som om frygten lige så stille sivede ud af mig. Den skulle dog bare vifte en smule med vingerne, så galoperede mit hjerte af sted som en utæmmet hest. På intet tidspunkt slap den mig med øjnene. Det havde en hypnotisk virkning på mig, og på et tidspunkt må jeg have befundet mig på grænsen til drømmeverden, for den begyndte at tale inde i mit hoved.

-” Rolig krigerdatter” sagde den til mig, ”jeg er her kun for at våge over dig , så der ikke sker dig noget.”

Det gav et sæt i mig, og jeg rev mig i benene for at holde mig vågen. Den talte ikke mere den nat; men straks da solen brød frem om morgenen, lettede den og fløj væk. De næste par timer samlede jeg brænde, og jeg så ikke noget til ørnen.

Jeg gik rastløs rundt og spejdede mod himlen, og solen stod højt på himlen inden jeg endelig lagde mig på mit tæppe i tipien. Jeg drømte at fuglen kom tilbage. I min drøm nærmede den sig det slukkede ildsted, og den var skinnende hvid i den klare sol. Den så på mig med sine skarpe kloge øjne og talte igen.

- ”Endnu en nat vil jeg våge sammen med dig. Jeg vil komme når solen går ned, og jeg vil forlade dig når natten er forbi; men når din fader kommer og henter dig vil jeg komme igen, og følge dig på vej. Så vil du vide at jeg er den der skal hjælpe dig.

Da jeg vågnede hang solen lavt, og jeg kunne mærke min mave knurre af sult. Jeg drak lidt vand, og fik det med det samme lidt bedre. Mit humør var højt. Dette var min sidste nat, og drømmen havde været meget livagtig. Jeg løb fra bakketop til bakketop, og spejdede mod himlen for at se om jeg kunne få øje på fuglen; men den var ikke at

se. Da solen sank, sank mit humør også. Havde det været en narredrøm? Var min fantasi løbet af med mig? Havde jeg overhovedet set nogen ørn ved min lejr?

Da den sidste solstråle forsvandt, gav jeg mig til at tænde bålet. Jeg var grædefærdig; men havde opgivet håbet om at se fuglen igen, da jeg svøbte tæppet om mig, som mørket svøbte sig om naturen. En ulv tudede i det fjerne, og så blev der helt stille længe, længe. Jeg må have siddet længe i mørket, for jeg følte mig helt tom indeni, da jeg hørte ulvehyl igen. Denne gang var det kommet nærmere. Da jeg hørte det tredje gang var jeg klar over at der var flere. Skønt det var koldt, kunne jeg mærke at jeg blev fugtig af sved. Jeg var bange nu; men rørte mig ikke. Jeg vidste at jeg havde brænde nok til at holde bålet ved lige til det blev morgen; men ville det holde ulvene væk. Med min lille kniv kunne jeg ikke forsvare mig nok, det vidste jeg.

Jeg bad til den store ånd om at hjælpe mig. Og så mærkede jeg vingesuset, og så ørnen svæve ned og sætte sig i nærheden af bålet. Jeg kunne have råbt af glæde og lettelse; men der kom kun en halvkvalt lyd over mine læber.

Nu hørte jeg ulvehylene meget tæt på, og tænkte at de måske ville angribe ørnen.

Jeg lod tæppet glide af mig, og greb min kniv, fast besluttet på at forsvare min ven.

Ørnen littede med et skrig, der fik blodet til at fryse til is i mine årer. Der kredsede omkring lejren, og fløj ind i mørket. Endnu nogle skrig lød, og lidt efter kom den tilbage. Den satte sig så nær ved bålet at jeg kunne se skæret fra ilden glimte i dens øjne, og den så lige på mig.

- ”Frygt ikke krigerdatter, ulvene vil ikke angribe os”

Ørnen talte inde i mit hoved, og som for at understrege meningen, lød ulvehylene igen; men denne gang meget længere væk. Jeg slappede af og trak tæppet omkring mig igen.

Timerne gik og det føltes som var vi alene i verden, fuglen og jeg. Mens vi sad der og betragtede hinanden formede jeg en masse spørgsmål inde i mit hoved.

- ”Hvorfor er du kommet? Hvad vil du mig? Hvem er du?”

- ”Jeg er dit kraftdyr, kommet for at hjælpe dig, og give dig navn. Kald mig måneørn! Hver gang du ser mig skal du huske på at den store ånd er med dig, og at du er på rette vej. Livet vil give dig meget visdom og du får ikke så meget brug for den til dig selv; men det er vigtigt at du giver den videre til dine børn.

- ”men jeg vil gerne være shaman og helbreder, så jeg kan hjælpe mit folk , hvad mener du med at jeg ikke får brug for det jeg lærer” protesterer jeg.

- ”Du får brug for al den viden der kommer til dig; men ikke som udøvende shaman. Du er lærer, og det er vigtigt at du suger viden af din læremester”

Sådan talte vi længe sammen. Jeg forstod ikke hvad ørnen mente, og den ville ikke give flere svar, sagde at jeg skulle have tillid. Da solen kastede sine første solstråler ud over prærien, bredte ørnen sine store vinger ud og fløj mod vest. Da først så jeg dens sølvgrå vingespids. Jeg vinkede lykkeligt til den, og gav mig til at løbe for at smidiggøre kroppen. Den føltes stiv efter at have siddet stille hele natten. Skønt jeg ikke havde spist i tre dage, følte jeg mig stærkere end nogensinde. Jeg glædede mig vildt til at se min far.

Solen var ikke kommet særlig højt på himlen, da jeg fik øje på rytteren i det fjerne. Jeg gav mig straks til at pakke tipi sammen, og fjerne sporene efter min lejr. Jeg var klar til at tage af sted da far var fremme, og jeg kunne se stoltheden lyse i hans øjne. Hans datter havde klaret den indvielse som normalt er forbeholdt mænd. Far havde frisk vand og frugt med til mig og snart var vi på vej tilbage til lejren, han bad mig vente med at fortælle om mit ophold til vi var kommet hjem. Jeg brændte efter at fortælle

ham om ørnen; men spurgte i stedet hvordan det var gået i lejren. Jeg nød at høre ham fortælle.

Ørnen kredsede omkring os, og min far fulgte den nysgerrigt med øjnene. På et tidspunkt gjorde vi holdt for at hvile og spise. Der hvor vi ville sætte os lå en stor smuk fjer. Den var skinnende hvid med sølvgrå spids. Varsomt tog jeg den op og ville give min far den. Han smilede og rystede på hovedet.

- ”Det er vist din” sagde han.

Da vi nærmede os lejren hen under aften, forsvandt ørnen, og der gik længe før jeg så den igen.

Den nat blev der festet til den lyse morgen; men det mærkede jeg ikke så meget til, for så snart jeg havde fortalt stammens shaman hvad der var sket i dagene på prærien, faldt jeg i søvn og sov i halvandet døgn.

SHAMANENS LÆRLING

Shamanen havde givet mig navnet MÅNEØRN, og nu fulgte jeg ham hver dag. Han lærte mig at kende forskel på planterne, lærte mig deres egenskaber, og hvordan de skulle tilberedes. Der var lige så mange måder at tilberede planterne på, som der var planter. Hver eneste plante måtte jeg prøve på min egen krop, for at lære dens kraft at kende. Han lærte mig at kontakte planternes ånd, og få vejledning derfra. Han lærte mig at lave trancerejser både til underverdenen og til oververdenen.

Også mellemverdenen, den verden vi er fysisk tilstede i, kunne vi rejse i ved hjælp af trancer. Da lå vores kroppe som døde mens vi søgte fjerne egne. Det var specielt velegnet når vi skulle søge efter planter i nye og ukendte områder. Uden kroppen kunne vi hurtigt finde planter i egne hvor vi aldrig havde været. Når vi så vidste hvor de var, gjorde vi os klar til at rejse ud til området og hente planterne. Vi kendte da vejen og vidste hvordan vi skulle finde frem.

Det var dog ikke alt vi kunne få lov til at se ad denne vej. Nogle gange nægtede den store Ånd os adgang til beboede områder. Min lærer fortalte mig så at det var fordi der var en mening med alt hvad der sker; men det er ikke altid vi kan forstå det, særlig hvis det bliver ubehageligt for os.

Det skete at vi kom til fjerne egne, hvor blege mennesker med en helt anden kultur, byggede underlige huse og gik med mærkeligt tøj. De ville eje og dyrke jorden, og kunne ikke lide det røde folk som altid havde levet frit. Der kom flere og flere af dem,

og de var ikke altid venlige. Mange stammer var urolige, og følte sig trængt væk fra de områder hvor de i generationer havde haft deres jagtområder.

Engang lavede shamanen og jeg en trancerejse til et øde bjergområde. Der mødtes vi med shamaner fra mange andre stammer. Det var spændende og lidt drømmeagtigt at mødes på denne måde; men det var tydeligt at mærke at de alle var alvorlige og bekymrede for udviklingen. Der blev talt længe frem og tilbage om den truende udvikling der var i gang. Nogle af shamanerne var vrede og ønskede at stammerne skulle gå sammen og jage de blege ud af landet, Andre mente at den store Ånd havde ledet dem til landet, og at vi ikke havde ret til at jage dem ud igen.

På et tidspunkt diskuterede de min tilstedeværelse, som to gamle shamaner var meget utilfredse med. Det var uhørt at en kvinde skulle indvies i shamanens lære, mente de, det havde de ikke været ude for før. Min lærer manede til ro.

- "Hvis ikke jeg havde fået tydelige tegn på, at Måneørn var udvalgt af den store Ånd, ville jeg også have valgt en mand; men denne kvinde har en særlig opgave som kun kan løses af en kvinde" sagde han til de andre.

De andre ville gerne vide hvad det var for en opgave, som en mand ikke kunne løse; men min lærer var tavs. Sagde at det kun var blevet vist ham i glimt, og at han ikke måtte omtale det for nogen.

- "Vort eneste håb" fortsatte min lærer "er at vise de blege at vi ønsker fred".

Stemningen var trykket, og min lærer var tavs i flere dage. En dag sagde han til mig at vi gik vanskelige tider i møde, og at den store Ånd ville kræve meget af mig. På den tid tænkte jeg ikke særlig meget på hans ord. Jeg var stadig et barn, og der herskede

fred i vores stamme. Det var vanskeligt at forestille sig at noget kunne ødelægge denne fred.

Mens jeg var lille, længe før jeg gennemgik indvielsen på prærien, og mens jeg stadig havde min moder hos mig, havde vi ufred med en fremmed stamme. Jeg kan huske at nogle krigere kom sårede hjem, og at kvinderne var meget bange. Vores høvdinge holdt møde og talte længe sammen. Vores stammer udvekslede gaver, og festede sammen i flere dage som tegn på fred. Nogle af vores unge kvinder, forlod os for at være sammen med krigere og jægere fra den anden stamme, og nogle af deres kvinder fandt sammen med vores krigere. Således blev vi beslægtede, og siden har der været venskab mellem vores stammer.

Da jeg havde været shamanens elev i 7 år, gik verden i stykker. Det skete en tidlig morgen hvor jeg endnu lå og sov. Det ene øjeblik var der tyst og stille, det næste lød der skrig og larm overalt. Jeg vågnede med en lammende skræk i hele kroppen. Jeg så efter min far; men han var væk. Skrigene flænsede gennem en buldrende tordenagtig lyd. Jeg sprang ud af tipi, og der foran mig lå min far med blod over det hele. Hans øjne var døde, og noget døde inde i mig. Uden at tænke mere løb jeg ind i skoven, med retning mod shamanens tipi. Hele lejren stod i flammer, og det føltes som et uvirkeligt mareridt. Måske drømte jeg og ville vågne når jeg fandt shamanen.

Jeg fandt ham et stykke fra hans tipi. Han lå med ansigtet nedad mod jorden. Jeg vendte ham varsomt om på ryggen, og lagde hans hoved i mit skød. Jeg græd uhæmmet og tryglede ham om ikke at forlade mig.

- "Måneørn, lyt til mine ord", sagde han med hviskende stemme, "tag pungen i mit bælte, og amuletten om min hals, og gem det godt, dagen i dag er din indvielse som shaman".

- "Dagen i dag skal jeg dø sammen med min stamme", svarede jeg ham.

- "Gør nu som jeg siger", sagde han en smule skarpt, "tiden er knap, og jeg har ikke mange kræfter igen.

Hurtigt løsnede jeg pungen fra hans bælte, og lod den glide ned i en indvendig lomme i min dragt. Amuletten gik samme vej.

- "Du skal ikke dø med os i dag, mit barn, du skal leve videre med et fremmed folk, og føde børn. Husk alt hvad du har lært, for du skal give det videre til en af dine børn, og det er vigtigt at din viden ikke går tabt. Derfor, fat mod og stol på den store Ånd." Hans stemme blev svagere.

- "Hvordan skal jeg kunne leve videre uden min familie og min stamme", sagde jeg nærmest som en konstatering. Jeg ønskede kun at dø. På denne dag havde jeg mistet alt hvad jeg identificerede mig med.

- "Den store Ånd ønsker at du skal leve, så husk på hvad du har lært". Hans stemme var nu så svag at det var vanskeligt at høre den.

Da Shamanen udåndede, bøjede Måneørn sig over ham, og knugede ham ind til sig, som ville hun lukke verden ude. Hun så ikke den mand der nærmede sig hende med geværet løftet, parat til at skyde. Da han var kommet helt hen til hende, sænkede han geværet.

- "Hun er smuk", tænkte han, "og alt for ung til at dø, jeg vil tage hende med mig."

Han greb hende i armene, og trak hende op på sin hest. Da han havde bundet hendes hænder, forlod han den brændende lejr sammen med de andre blåjakker.

Måneørn ænsede ikke manden der red af sted med hende. Det eneste der eksisterede i hendes bevidsthed, var shamanens sidste ord, som hun klamrede sig til i en verden der skred fra hinanden, og hvor ingenting mere havde nogen betydning. Hans sidste ord blev ved med at runge som et ekko i hendes hoved:

- Din fader og jeg vil komme til dig i dine drømme. Kald på ørnen. Kald på mig. Den store Ånd har en mening med alt som sker”.

Måneørns liv efter tab af familie og stamme, er meget diffust og udetaljeret for mig, nærmest som om hun ikke havde sin sjæl med i noget mere. Længe var hun som bedøvet af chok og sorg, og ænsede knapt hvad der skete omkring hende. Englænderen, som havde skånet hendes liv, og taget hende med, passede og plejede hende, som en killing der var kommet for tidligt fra sin mor. Ingen fik lov at gøre hende fortræd, og snart tog han hende med til en større by ved østkysten. Han tænkte ikke nærmere over, at hun måske hadede ham for det der var sket. Han betragtede hende som sin ejendom og sit ansvar. Smuk var hun, syntes han; men den tanke at hun muligvis også var intelligent, end ikke strejfede ham før mange år senere.

Hun fødte ham to sønner, den ene lys som dagen den anden mørk. Begge var smukke og velskabte; men meget forskellige af temperament. Skønt hun ret hurtigt lærte at forstå det fremmede sprog, lod hun som om hun intet forstod. Derved fik hun indblik i meget af hvad der foregik omkring hende. Alle talte åbent når hun var tilstede, overbeviste om at hun intet forstod. Da drengene var 7 og 9 år, fik hun en drøm der viste hende, hvem af dem hun skulle give sin viden videre til.

Hun drømte at drengene kom til det sted, hvor hun mange år forinden, havde gennemgået sin indvielse. De søgte efter noget; men kunne ikke finde hvad de søgte.

Da kredsede en kæmpe ørn over dem. Den mørke og ældste af drengene løb forskrækket og skrigende væk; men den yngste blev roligt stående, og så op mod fuglen. Den satte sig på jorden foran ham, og han virkede lille og spinkel ved siden af kæmpen.

- ”Tag en fjer fra min vinge”, bød den ham, og drengen adlød.

Fjeren var lige så stor som hans underarm, helt hvid og med sølvgrå spids. Nu fløj ørnen hen til en klippe, nogle få meter derfra, og drengen fulgte den. Der hvor han havde trukket fjeren ud, dryppede der nu noget blod ned på klippen.

- ”Dyp fjerroden i mit blod, og skriv dit navn i klippen” bød fuglen ham. ”Dit navn skal nu være LYSE ØRN”.

Drengen skrev sit navn i klippen med ørnens blod.

Efter denne drøm, forstod Måneørn, at alt hvad hun havde lært, skulle skrives ned til eftertiden, og at det var hendes yngste søn der var udvalgt til at gøre det. Hun blev nu mere åben og venlig over for drengenes far, for hun vidste at han blot havde været den store Ånds redskab. Uden hans tilstedeværelse dengang, ville hun være blevet dræbt som de andre, og hendes viden var gået tabt. At hun ofte havde ønsket, at hun var blevet dræbt dengang, er så hendes helt egen private sag. Et ønske som imidlertid var blegnet noget, efter at hun havde fået drengene. Hendes imødekommenhed glædede ham meget, for han var kommet til at elske denne smukke stædige skabning, der havde skænket ham to sønner. Hun havde efterhånden lært at vikle ham om sin lillefinger.

De fik kirkens velsignelse, og blev mand og kone ca. 10 år efter stammens udslettelse. Fra denne dag kunne hun åbent undervise drengene i sit folks sprog, og den yngste i shamanens visdom.

Ørnen og shamanen holdt deres løfter til hende. Hver gang hun traf det rette valg, for sig selv og sin familie, viste ørnen sig for hende, og både shamanen og hendes elskede far, kom ofte i hendes drømme for at opmuntre hende og give hende råd.

Denne oplevelse, som var meget intens både sanseligt og følelsesmæssigt, varede i ca. en time. Selve bearbejdelsen af oplevelsen, er jeg nok endnu ikke færdig med. Der dukker hele tiden nye erkendelser op omkring den.

Hvis jeg vælger at tolke regressionsoplevelsen, som retningslinie for mit nuværende liv, hænger det fint sammen. Jeg har altid haft en umådelig respekt for, og kærlighed til naturen, ligesom jeg i mange år, har dyrket og eksperimenteret med planternes lægende egenskaber. Alligevel kan jeg se i dag, at jeg nok ikke længere skal arbejde som naturlæge; men snarere som underviser og formidler. Men det vil jeg glade fremtiden vise mig.

Jeg kan også nemt relatere oplevelsen til mit forhold til mine børn i dag, og helt klart til mine parforhold.

Kort tid efter denne oplevelse, modtager jeg et brev fra nogle venner på Fyn. De fortæller mig at der bliver afholdt et Terapeutisk renselsesseminar, med et par dygtige Shamaner fra Peru. Seminaret bliver holdt i privat regi. Der indgår 5 planter i seminaret, der som tidligere nævnt, strækker sig over otte dage. De tre af planterne er henholdsvis rensende og helbredende. De to sidste tilberedes sammen, og er bevidsthedsudvidende. For shamanerne er det meget hellige planter, som indgår i deres ritualer. De kaldes for Ayahuasca.

Livet er nu

Livet er nu

Ikke i går

I går er fortid,

Som er død

Livet er nu

Ikke i morgen

I morgen er fremtid

Som måske aldrig kommer

Livet er nu

Så gør nuet rigt

Da forgylder du fortiden

Og beriger fremtiden

Livet er nu.

L.K.

AYAHUASCA

Måneørn var stadig nærværende i min bevidsthed da jeg modtog brevet fra mine venner på Fyn. Jeg læste det flere gange, og følte mig sær til mode. Jeg følte det som havde jeg fået en kostelig gave; men det varede nogle dage før jeg fik taget mod til mig og meldt mig til. Skønt jeg havde en fornemmelse af hvad seminaret gik ud på, var det dog først da jeg kom derved, det virkelig gik op for mig.

Der blev lagt stor vægt på at deltagerne ikke var afhængig af nogen form for medicin, og at helbredet i øvrigt var i orden. Vi blev opfordret til at holde os fra kaffe, kød, sex og spiritus otte dage før seminaret, samt skære kraftigt ned på salt og sukker. Dette for at forberede os på udrensningen. Vi blev også opfordret til at læse Jørgen Lumbyes : BRUG OG MISBRUG. Det fik jeg nu ikke gjort, hvilket sikkert var heldigt, for så havde jeg nok ikke turdet.

Da jeg var yngre røg jeg en del hash; men da mine oplevelser tangerede i retning af hvad mine daværende venner oplevede når de eksperimenterede med LSD, Kaktus og Svampe holdt jeg mig til hashen og var rimelig forsigtig med det. Da jeg fik børn holdt jeg helt op med at ryge. Da havde jeg allerede haft en del skræmmende oplevelser, som jeg dog ikke tænkte nærmere over. Jeg konstaterede bare at jeg var meget følsom overfor disse ting og derfor hellere måtte holde mig fra det. Først mange år senere har jeg forstået at det jeg oplevede, ikke kun var hallucinationer.

Da mine venner fra Fyn havde ovennævnte bog, fik jeg lov til at låne den mens jeg var der, og satte mig grundigt ind i hvad Ayahuasca var, og hvilke virkninger og bivirkninger der kunne forventes.

Om Ayahuasca skriver Stanislav Grof: ”Det berømteste psykedeliske stof fra Sydamerika er Ayahuasca, også kaldet Yagè, som fremstilles af barken af junglelianen *Banisteriopsis caapi* og kendes i Brasilien, Peru, Ecuador og Colombia under mange indfødte navne, såsom Dødens lian, Sjælens lian og Dødens lianreb. Den er kendt for sine stærke rensende, helbredende, visionære og telepatiske virkninger...Det væsentligste psykoaktive princip i Ayahuascaen er alkaloiden harmalin...Harmalin er nært beslægtet med stoffer fra pinealkirtlen (koglekirtlen), såsom 10-methoxy-harmalin. Dette har dannet grundlag for nogle fascinerende overvejelser, da mystikertraditionen tilskriver pinealkirtlen stor betydning i forhold til ”åbning af det tredje øje”, visionære tilstande og parapsyriske evner. (Grof ty 330 – 334)

Skønt Ayahuascaen beskrives i Lumbyes bog under afsnittet : ”De mere specielle kraftig- og ultrakraftigt virkende psykedeliske stoffer, følte jeg mig overbevist om at dette var det nærmeste jeg kom muligheden for at konfrontere dødsangsten, som jeg havde erkendt, og mente stammede fra min tidligste barndom. De to shamaner udstrålede både autoritet og ydmyghed, en kombination jeg fandt betryggende. Mine venner, i øvrigt rasende dygtige Gestaltterapeuter, kendte shamanerne fra tidligere seminarer i Frankrig, og havde fuld tillid til dem, så jeg havde ingen betænkeligheder.

Vi var 14 deltagere på holdet, og alle arbejdede med andre mennesker. Der var lærere, læger, terapeuter etc. Helt igennem dygtige og ansvarlige mennesker. Den første dag gik med information om seminaret, samt kraftig udrensning. Vi blev rådet til ikke at spise noget, og kun drikke vand. Først på eftermiddagen blev der, under sang og ritual, uddelt et planteudtræk som vi skulle drikke, hvorefter vi skulle drikke rigeligt med vand. Vi fik også uddelt plasticposer til at kaste op i.

Det vi fik var et kraftigt virkende planteudtræk, som virkede rensende både fysisk og psykisk. Det var i starten af september 1999, og måske er der nogen der husker hvor varmt der var netop da. Vi opholdt os udendørs meget af tiden, og bevægede os stille rundt på den store naturgrund, der hørte til stedet. Shamanerne havde rådet os til ikke at tale sammen under denne udrensingsfase, og i øvrigt ikke bevæge os længere væk end at de kunne holde øje med hver enkelt. Efter ca. en time begyndte de fleste at blive dårlige, og brække sig. Jeg havde det fint, og fandt mig en bænk i hjørnet af haven hvor jeg nød solen, og skønheden omkring mig.

Efter endnu en time uden den mindste kvalme, overvejede jeg om det måske skulle være nødvendigt at stikke en finger i halsen, men netop da kom Santos forbi. Jeg spurgte ham om jeg skulle. På det tidspunkt var jeg vist den eneste der ikke var blevet dårlig. Han rystede smilende på hovedet. Det skulle jeg ikke. Så var han væk igen. Tiden gik, og det var efterhånden sent på eftermiddagen. Jeg var ved at tro at jeg ikke reagerede på planterne som de andre, da Santos kom igen. Han satte sig ved siden af mig og begyndte at synge. Først syntes jeg at det var lidt komisk; men efter nogle få minutter begyndte kvalmen at skylle igennem mig, og så var det ikke så sjovt mere. Santos så at jeg fik det dårligt, og gik lige så stille sin vej. Det væltede ud af mig, og i løbet af de næste par timer kastede jeg op igen og igen. Ved 19 tiden kunne jeg holde lidt vand i mig uden at det kom op igen. Jeg var træt så jeg gik til køjs med det samme, og sov til den lyse morgen.

Da jeg vågnede næste dag havde jeg det pragtfuldt. Der var ikke den mindste smule kvalme tilbage og var sulten som en ulv. Jeg vidste at der var let morgenmad og senere frokost. Brød, Grønt og frugt, med urtete. Alt var tilberedt helt uden salt og sukker. Efter frokosten var der ingen mad før næste morgen, for vi skulle have vores første Ayahuasca session samme aften.

Dagen gik med information om den kommende session. Hvad vi kunne forvente, hvordan det skulle forløbe rent praktisk og hvordan de to shamaner, samt deres hjælper Regine kunne/ville støtte os undervejs. Det var vigtigt at vi følte os grundigt informeret, så vi kunne føle os trygge. Ayahuasca er for shamanerne en meget hellig plante. Den er nøglen til porten til transspirituelle oplevelser og erkendelser. De kunne give os nøglen, og følge os til porten; men hvilke oplevelser der ventede os på den anden side af porten, kunne de ikke styre. Det var styret af vores egen underbevidsthed. Hvis det blev for svært for os, kunne vi bede dem om hjælp, og de ville være der og hjælpe os igennem.

Om jeg var nervøs? Det ville være underdrivelse at sige at jeg var lidt nervøs; men jeg var fast besluttet på at gå igennem den første session, og så måtte jeg tage stilling til det videre forløb derefter.

Vi skulle mødes i den store sal klokken 20. Vi arrangerede selv vores pladser med hynder, tæpper, puder og drikkedunk med vand. Køkkenruller og affaldsposer blev delt rundt til alle. Den sidste time før vi skulle mødes, gik jeg mig en lang tur helt alene. Roen og naturen gjorde mig godt, vist havde jeg da sommerfugle i maven; men jeg var forbavsende afklaret i forhold til det der skulle ske, og jeg var dybt taknemmelig over at have fået muligheden.

Da jeg kom ind i salen, var de første allerede kommet, og havde fundet sig en plads. Jeg fandt en plads og satte mig godt til rette i en behagelig stilling med benene i lotusstilling. På den ene langside havde shamanerne lavet sig en særlig plads med et smukt vævet tæppe, hvorpå de havde anbragt et lille bæger og nogle fyrfadslys. Der stod også et rent askebæger. Der var flere fyrfadslys tændt i rummet; men ingen anden

belysning. Præcis klokken 20 kom Santos og Huazanga ind i salen sammen med deres hjælper. Regine er en skøn kvinde der udstråler livsglæde og styrke. Hun har en dansende gang, og hendes øjne smiler. De havde alle tre flasker med.

Jeg tror vi sad i stilhed i en halv times tid. Da var der blevet rigtig mørkt udenfor. Vi befandt os langt ude på landet, og der var ingen gadebelysning i nærheden. Der var mørkt, og de otte – ti fyrfadsllys der var tændt kunne ikke oplyse salen særlig meget. Efter denne halve times stilhed, begyndte Huazanga at synge. Han sad på en lille pude på tæppet, og rullede tobak og sang. Hans stemme var blød og behagelig. Santos tog en af tobaksrullerne og tændte den. Han bevægede sig stille rundt og pustede tobaksrøg ind over hver enkelt. Da han havde været hele vejen rundt, satte han sig ned ved siden af Huazanga og tog en af flaskerne med Ayahuasca. Da Huazanga tav stille, tog Santos det lille bæger, rensede det med røg, og fyldte det med Ayahuasca. En efter en blev vores navne nævnt. Vi rejste os og gik over for at modtage vores dosis, hvorefter vi indtog vores pladser igen. Da alle havde fået Ayahuasca, blev de sidste lys slukket, og rummet henlå nu i et kompakt mørke. Santos begyndte at synge, og jeg lod mig glide ind i meditation. Da jeg ikke kunne se noget, lukkede jeg mine øjne. Sådan sad jeg længe og lyttede til Santos` sang. På et tidspunkt lød det som om han bevægede sig rundt. Jeg prøvede at lokalisere ham med øjnene. Umuligt. Han kom nærmere, og nu satte han sig ved siden af mig, stadig syngende. Han lagde sin hånd på mit hoved et kort øjeblik, så gik han videre.

Efter at han var gået videre til min sidemand, kunne jeg mærke en behagelig lethed, en følelse af at svæve. Enhver følelse af frygt eller nervøsitet var forsvundet som dug for solen. Jeg følte mig fuldstændig afklaret og rolig indvendig. Der begyndte at blive aktivitet omkring mig. En kastede voldsomt op. En anden hulkede hjerteskræende.

Santos blev ved med at synge. Jeg åbnede øjnene igen, og nu kunne jeg skimte rummet. Hele loftet syntes at funkke af lysende stjerner der bevægede sig i mønstre, og jeg kunne svagt skelne hver eneste skikkelse i salen. Santos sad på tæppet og sang, mens Regine og Huazanga befandt sig i hver sin ende af rummet, optaget af at yde støtte til deltagere som var dybt inde i en proces.

Virksomheden af Ayahuasca indtræder efter 15- 20 min. Og optræder i bølger af ca. ½ times varighed med ca. 1 kvarters pause imellem. Den første bølge er den stærkeste, så bliver virkningen svagere efterhånden. Efter at den første bølge var løjet af, og der var blevet nogenlunde ro i salen igen, blev et enkelt fyrfadslys tændt. Nu blev der tilbudt en ekstra dosis til de som ikke havde kunnet mærke noget til den første. Jeg blev enig med mig selv om, at skønt virkningen havde været svag, havde det været nok for denne gang. Jeg blev siddende, mens mange rejste sig for at tage imod endnu en dosis. Hele proceduren gentog sig; men denne gang kunne jeg se alt hvad der skete i rummet. De fleste var helt opslugt i deres egen verden.

Da stearinlysene blev tændt, og sessionen var ovre, var klokken blevet 4. Shamanerne checkede hver enkelt inden vi fik lov til at liste i seng. Jeg havde haft en blid, smuk og behagelig oplevelse, og det var selvfølgelig udmærket; men jeg havde ikke fået fat på noget af det jeg egentlig gerne ville arbejde med. Jeg besluttede mig for at tage en ekstra dosis om to dage når vi skulle have den næste session. Jeg sov roligt og uden drømme, og vågnede frisk og veloplagt klokken 9 om morgenen.

Denne den tredje dag, skulle vi snakke om vores oplevelser og det var ikke spor kedeligt. Skønt der var flere der ligesom jeg, ikke havde haft de store visionære oplevelser, var det fascinerende at få indblik i oplevelserne hos de mennesker der

virkelig havde fået hul på nogle traumer, eller på anden vis havde fået indsigt i nogle livsmønstre, gode som dårlige.

Denne dag blev der serveret både morgenmad, frokost og aftensmad; men stadig let salt- og sukkerfri kost. Denne dag gik med snak, og terapi for dem der havde brug for det. Lige før solnedgang tog vi i skoven for at meditere sammen.

På den fjerde dag fik vi kun morgenmad og frokost, for vi skulle gennem vores anden Ayahuasca session om aftenen. Den krævede ingen yderligere præsentation; men det gjorde derimod den proces vi skulle igennem de kommende to døgn inden vores tredje Ayahuasca session. Vi blev informeret om at når vi afsluttede nattens session måtte vi ikke samtale med nogen før tredje session var slut. Vi måtte ikke spise andet end de to skåle ris om dagen, som vi fik af shamanerne. Vi måtte ikke vaske os med sæbe eller shampo, ej heller bruge creme af nogen slags. For nu at sætte prikken over det lede i, så måtte vi heller ikke være i solen. Når vi fik serveret vores første skål ris ved middagstid den kommende dag, ville vi samtidig få endnu et planteudtræk, som ville have en stærk helbredende effekt. Alle disse forbud skulle ses i lyset af at vi, ved hjælp af den diæt vi havde været på, og den endnu skrappe risdiæt vi kom på, ville være meget åbne. Vi kunne ganske enkelt ikke tåle solen, sæben etc.

Inden aftenens session, fik jeg læst en del i Jørgen Lumbyes bog som er et digert værk på 750 sider. Den kan varmt anbefales alle som er interesseret i at tage ansvar for sit eget liv og helbred. Den indeholder en gennemgribende kritik af den konventionelle psykiatris legale stofpusheri, og der bliver redegjort for den farmaceutiske industri som ”Big Business”, samt de svimlende summer som denne industri tjener på ofte meget lidt udforskede og tit decideret skadelige psykofarmaka. Samtidig belyses det udbredte narkotikahysteri i medierne, der desværre alt for ofte udspreder

uvidenskabelig skræmmepropaganda, i stedet for at formidle reelle og saglige oplysninger.

I løbet af eftermiddagen tilbød Regine at lave en shamansk trancedans med de der havde lyst. Jeg trængte til at bevæge mig så jeg troppede op i salen. Dansen ville vare en time, og havde til hensigt at knytte os til et eventuelt kraftdyr, hvis vi fik kontakt med et, og så danse dyret. Trommerytmerne fik mig hurtigt i en stemning, hvor jeg ikke længere ænsede de øvrige tilstedeværende; men der gik længe inden jeg fornemmede et dyr. Havde næsten glemt det, da et par skarpe øjne tonede frem foran mig. ”En ørn”, tænkte jeg, og strakte armene ud mod den. Så var den der lige med et i sin fulde størrelse, en meter større end mig; men det var en brunbjørn. Jeg ved ikke hvor længe jeg var et med kæmpebjørnen; men det var en skøn følelse af styrke, som blev der til jeg entrede salen klokken 20.

På aftenen for vores anden Ayahuasca session, indfandt jeg mig i god tid, dels for at få mig en god plads i nærheden af døren, hvis jeg nu skulle få brug for at komme på toilettet, og dels for at kunne sidde lidt og slappe af inden vi startede. Ihukommende den blide følelse af at være høj ved vores første session, var jeg ikke den mindste smule nervøs. Jeg følte mig stærk som en bjørn.

Shamanerne kom præcis klokken 20, og sessionen startede som sidst med en halv times stilhed, med tændte fyrfadsllys. Huazanga begyndte at synge mens han rullede tobak, og Santos rensede deltagerne med røg. Derefter blev vi kaldt op en efter en for at få den første dosis.

Efter at have indtaget Ayahuasca, satte jeg mig godt tilrette i en behagelig lotusstilling, lukkede øjnene og gled ind i meditativ ro, uden at forvente andet end samme lette stemning som havde været der sidst. Jeg var fuldstændig uforberedt på den sanselige fantasi der forførte mig lige på stedet.

Det ene øjeblik sad jeg bare der i ro og nød Huazanga's blide sang. Det næste øjeblik rejste en kæmpeskikkelse sig foran mig, og snerrede med en brummende lyd. Jeg åbnede øjnene, som om det skulle have nogen virkning. Der foran mig stod brunbjørnen i sin enorme skikkelse. Da jeg ikke blev bange (hvorfor skulle jeg blive bange for et fantasibillede) lagde den sig ned og bød mig klatre op på dens skuldre.

Det var som var der to forskellige planer på samme tid og sted. På det ene plan var salen, der henlå i mørke, og hvor jeg sad på min madras. På det andet plan var bjørnen, og rundt omkring den var træer og buske i lysende grønne og gyldne nuancer. Mens min krop blev på madrassen, klatrede en del af mig op på bjørnen, som luntede ind mellem træerne. Den luntede på alle fire for at jeg ikke skulle falde af. Som jeg sad der på bjørnen, med fingrene godt begravet i dens tykke bløde pels, følte jeg mig som en lille pige på 3-4 år.

-” Du har nok forstået at jeg er dit kraftdyr”, sagde bjørnen til mig, ”men har du også forstået at jeg er et symbol for din indre styrke? En styrke som du ofte har fornægtet og projiceret over på andre. Når du ser tilbage på dit liv, kan du se at hver gang du har projiceret den over på andre, har den været nær ved at knuse dig. Det er derfor vigtigt at finder denne styrke inde i dig selv og integrerer den med dit indre barn.” Mens den talte til mig, viste den mig billeder og personer fra mit liv, hvor jeg havde fornægtet min egen styrke, og hvor det engang nær havde kostet mig livet. Alt hvad den fortalte mig, stod så lysende klart for mig, at det undrede mig at jeg ikke tidligere havde kunnet se dette mønster. Jeg ved ikke hvor længe jeg var på sightseeing med bjørnen;

men da den lidt efter forsvandt, kunne jeg mærke at den første bølge var ved at fortone sig.

Det første flow oplevede jeg som en usædvanlig klar og meget sanselig fantasi, jeg var derfor ikke betænkelig ved at tage imod endnu en dosis Ayahuasca. Hvilket jeg så gjorde. Da alle der ønskede anden dosis, havde fået den, og fyrfadslyset var blevet slukket, satte jeg mig endnu engang godt til rette, og forberedte mig på endnu en spændende fantasirejse.

Jeg var fuldstændig uforberedt på det knusende slag der ventede mig.

Det var ikke en bølge der kom, det var ikke engang en storm; men snarere en orkan der sugede mig ind i en mareridtagtig tilstand. Jeg rakte ud efter min vandflaske for at holde fast i virkelighedens verden, blot for at opdage at jeg ikke kunne bevæge mig. Jeg havde ingen kontrol over min krop, og snart vidste jeg ikke hvor jeg var, hvem jeg var eller hvad jeg var. Jeg hvirvlede ind i en fraktalagtig verden af sorte og hvide mønstre der bevægede sig med rasende fart. Af og til kom der flashagtige glimt af hospitalsgange operationsrum og læger der talte forbi mig med skræmmende stemmer som var alt for høje og skærende. På et tidspunkt vidste jeg ikke om jeg var en knast i gulvet, et søm på væggen eller en del af de kaotiske mønstre. Min angst var ubeskrivelig. Så mistede jeg bevidstheden, alt blev sort.

Langt, langt væk hørte jeg sang. Den kom nærmere, og nu kunne jeg mærke en varm hånd på mit solarplexus. Jeg kunne ikke finde mine arme og ben. Det gik op for mig at jeg lå på min madras, og at Santos sad ved siden af mig og sang. Det føltes som om han trak mig ind i min krop igen. Jeg opdagede min venstre arm ligge ude på gulvet og flyde, og prøvede at trække den til mig. Det gik ikke så godt; men Santos hjalp mig, og

fik min hånd anbragt på min mave. Så gik han. En anden krævede hans hjælp. Jeg kunne stadig ikke finde min højre hånd; men var efterhånden blevet så nærværende at jeg kunne regne ud den måtte befinde sig sådan cirka for enden af min højre arm- og så lykkedes det mig at få liv i den også.

Jeg fik mig halet op på madrassen, og sad og sundede mig, lettet over at alt var normalt igen, da det slog ned i mig at det kun var en stakket frist. Et nyt flow ville snart komme, jeg var slet ikke færdig endnu. Et kort øjeblik fortrød jeg at jeg havde taget den anden dosis; men jeg rystede tanken af mig –der var jo ligesom ikke noget at gøre ved det nu. Jeg gennemgik oplevelsen og prøvede at analysere om jeg var kommet igennem angsten; men det følte jeg ikke. Der var stadig ingen forståelse af hvad der var sket, og ingen forløsning. Kun frygt for at ryge ind i den samme oplevelse igen

Jeg overvejede at gå på toilettet; men jeg var klar over at det udelukkende var for at forhale processen, og holde fast i virkeligheden. Og det kunne jeg godt glemme. Jeg ville heller ikke bryde mig særlig meget om at befinde mig et eller andet mærkværdigt sted i huset, helt alene, når det næste flow startede. Altså blev jeg på min plads, og bad til de højere magter om hjælp til at komme igennem denne nat.

I det næste flow var temaet det samme. En ubeskrivelig angst sammen med flashbilleder af hospitaler og skærende høje stemmer. Det lykkedes mig at holde en del af min bevidsthed i kontakt med min krop, og derved på et niveau være observerende til mine oplevelser. Det var rædselsfuldt og meget meget skræmmende.

Efterhånden blev virkningen svagere, og ved fjerde og sidste flow, kom Regine hen til mig og holdt om mig. Hun blev hos mig til jeg var helt ude af oplevelsen. Det var dejligt. Klokkerne 5 om morgenen var jeg klar til at gå i seng. På det tidspunkt var der stadig et par stykker der var midt i proces. Jeg sov tungt til klokken 10 om formiddagen.

Denne den femte dag gik nærmest i slowmotion. Jeg fik lavet mine (yoga)øvelser og gået mig en lang tur. Jeg fik mit plantemedicin AUCO, og drukkede lidt kogt vand. Først klokken 13 kom Huazanga ind med ris til mig. Det var nu ikke fordi jeg var særlig sulten; men jeg trængte til at få lidt i maven. Resten af dagen gik med at læse, meditere og skrive om nattens oplevelser. Vi fik endnu en skål ris klokken 20. Sådan en gang ris kogt på vand og ikke engang en lille bitte smule salt, det er nu ikke det mest ophidsende måltid man kan få.

Den sjette dag gik som dagen før. Stilhed, øvelser, læsning og meditation. Og så to skåle ris. Den første klokken 9, og den anden klokken 14. Vi skulle jo så have den tredje og sidste session samme aften. Behøver jeg at sige at jeg var bange. Jeg var bange. Nu var det jo heldigvis sådan at ingen af os blev tvunget til noget som helst. Valget var op til den enkelte. Og jeg havde besluttet mig for ikke at stikke halen mellem benene. For mig var det som faldskærmsudspring. Dog ville jeg nøjes med en enkelt dosis denne gang. Jeg kunne mærke at diæten havde haft den tilsigtede virkning, jeg følte mig høj, og meget sensitiv. Det var derfor klart for mig at en enkelt dosis ville virke ekstra kraftigt på mig nu.

I god tid indfandt jeg mig i salen, og fandt mig en plads. Det kildede i min mave. Skulle jeg snart igennem samme angstfyldte oplevelser som for to dage siden? Jeg

forsøgte at mane mig selv til ro, og tænke positivt. Da vi alle havde fået den første dosis Ayahuasca, og lyset var blevet slukket, bankede mit hjerte voldsomt og; syntes jeg selv, højlydt. Jeg bandede over min skræk, det var ikke det bedste udgangspunkt for en god oplevelse. Jeg forsøgte at koncentrere mig om Santos sange, og min vejtrækning.

Den første bølge kom snart væltende ind over mig. Som en flodbølge. Jeg blev hurtig klar over at temaet var det samme som sidst, med angst, syner og skærende lyde. Jeg kunne mærke at jeg mistede kontakten med min krop, at jeg var ved at besvime igen. Med en kraftanstrengelse ansporet af vrede, fik jeg vendt mig så jeg lå på knæ med hovedet mod madrassen, nærmest i en slags fosterstilling, med armene over hovedet. Midt i angstfølelsen mærkede jeg raseriet. Jeg følte mig snydt, og kaldte på "the spirit of Ayahuasca" Brokkede mig over den pine jeg blev udsat for, og spurgte hvordan jeg dog kunne vende stemningen. Ingen svar. Kun et hav af farvestrålende billedpanorama der uophørligt ændrede sig. Følelsen af at skulle besvime forsvandt lige så stille, og jeg følte mig bedre tilpas. Pludselig forsvandt madrassen under mig og jeg befandt mig svævende i et uendeligt sort tyst rum med millioner af stjerner omkring mig. Det føltes som om en stærk varm sjæl holdt om mig og bar mig gennem universet. Jeg følte mig som et lille barn, tryk og glad.

Nu hørte jeg en stemme tale til mig, på en gang buldrende som et tordenvejr, og blid som en moder :”Ja nu holder du varsomt om dit indre barn; men glem ikke din indre bjørn. De to sider af dig må forenes for at skabe balance. Når du er i barnerollen og spiller passiv, får angsten overtaget, for du projicerer bjørnen over på mennesker i dine omgivelser. Og når du er i bjørnen og glemmer barnet, da får vreden overtaget, for du projicerer barnet over på dine omgivelser.

Jeg blev overvældet af glæde over denne sjæls tilstedeværelse. ”Er du the spirit of Ayahuasca”, spurgte jeg.

- ”Kald mig MODER JORDS BEVIDSTHED, lille pige, svarede stemmen der syntes at komme alle vegne fra.

Nu begyndte en dialog, samtidig med at et panorama viste sig omkring mig, af naturen, af mit indre og af alt hvad jeg spurgte om. Ind imellem lo hun en klingende latter af mine spørgsmål, så vendte hun spørgsmålene om så svarene gav sig selv. Jeg spurgte hende også om min sjælepartner. Så lo hun igen og svarede mig : ” Den universelle visdom, og hjælp til forståelse af de processer du har været igennem, kan jeg hjælpe dig med; men da du skaber uafsladligt, og skabelsen er styret af din højeste ånd, og er en lære- og oplevelsesproces, er det ikke muligt at give dig svar på spørgsmålene om din fremtid. Det vil forringe selve oplevelsens intensitet. Stil derfor spørgsmål om visdom, og ikke om hvordan du vælger at skabe din fremtid. Lær af dine erfaringer.”

- ”Hvordan påvirker Ayahuascaen mig nu, og i fremtiden. Jeg kommer måske aldrig i nærheden af denne plante igen.”

- ”Jeg leverer råmaterialet til din fysiske krop, din sjæl skaber (former) kroppen. Ånden er bindeleddet mellem din fysiske krop og sjælen. Jeg leverer også råmaterialet til al anden fysisk manifestation i naturen, således også Ayahuascaen. Denne plante er nu optaget i alle atomer i din krop, og i dit DNA. Den forsvinder aldrig, og virkningen er vedvarende. Når du i øvrigt følger din indre stemme behøver du ikke søge efter Ayahuasca. Alt hvad du har brug for vil komme til dig til rette tid. Og naturen har andre skønne planter som kan åbne din sjæl for ånden.

Denne dialog varede måske kun omkring tyve minutter; men det føltes som meget længere, og jeg fik så mange svar, at jeg på et tidspunkt blev bekymret for om jeg nu kunne huske det hele bagefter. Da madrassen under mig, min krop og hele gruppen langsomt begyndte at blive nærværende, blev stemmen svagere og trak sig væk. Hun svarede på mine tanker ved at sige : ”Du vil glemme det meste, og huske det mest relevante; men det hele vil være der, og dukke op til overfladen som små sæbebobler, når du har brug for det, og husker at være stille og lytte. Lad være med at bruge energi på at huske. Sjælen husker.

Under de næste flows forsøgte jeg at genoptage kontakten med THE SPIRIT OF MOTHER EARTH, men det lod sig ikke gøre. Derimod havde jeg nogle smukke stemningsfulde oplevelser, hvor jeg prøvede at forstå noget af det jeg havde lært. Angsten var væk. Jeg følte mig stærk som en bjørn, og glad som et lille barn. Dette seminar har været en kostelig gave som jeg er dybt taknemmelig over at have fået. Denne nat var så rigelig den tidligere nats rædsler værd.

Den følgende dag kunne vi endelig få ordentlig mad igen; men først måtte vi bryde diæten med en skefuld rå løg, for at kunne tåle salt og sukker i maden igen. Efter morgenmaden skulle vi samle op på nattens og ugens oplevelser.

To kvindelige deltagere havde tilsyneladende ingen oplevelser haft under Ayahuasca sessionerne, hvilket de naturligvis var noget skuffede over. En Englænder kunne fortælle at han havde været gennem 5 sessioner før han havde de store gennemgribende oplevelser. Han rådede dem til at være opmærksomme på hvad der skete i deres liv gennem den kommende tid, for forandringer kunne være yderst subtile i starten. Det viste sig dog alligevel at der var sket noget for den ene af kvinderne,

Nina. Hun havde på førstedagen fået et gedigent anfald af forkølelse, med tilhørende bihulebetændelse. Det havde bekymret hende meget, for det kom gerne et par gange om året, og når det først var kommet, var det meget svært for hende at komme af med igen. Det kunne snildt tage flere måneder, og det var ikke lige det hun havde brug for at slås med på dette seminar. På denne den syvende dag var der ikke antydningen af hverken forkølelse eller bihulebetændelse tilbage, hun havde det strålende.

Der var andre end Nina der havde gennemgået en healings proces; men det var hovedsagelig på det psykologiske plan at transformationerne havde fundet sted. Af og til glemte man næsten at trække vejret, når deltagerne fortalte om deres oplevelser. Det var smukt og dybt rørende; men det skal man være der for at forstå.

Alle havde det fint, og humøret var højt da vi hyggede os om aftenen inden sengetid. Det var meningen at shamanerne skulle checke os den kommende formiddag, for at være sikre på at vi var ordentlig landet, og havde det godt.

Jeg havde det fint. Tog mig et bad, og gik mig en lang tur inden morgenmaden. Da vi derefter mødtes i salen, var der sket noget foruroligende. En af de mandlige deltagere, en lærer, som gennem hele forløbet havde haft nogle stærke positive oplevelser, og som aftenen forinden havde været glad og afbalanceret, brød her om morgenen fuldstændig sammen.

Da det lykkedes ham at fortælle os hvad der var sket, viste det sig at da han først kom i seng, kunne han ikke sove. Længe lå han og prøvede på at falde til ro; men det blev værre og værre. Han forsøgte at fortrænge en masse forfærdelige tanker, som blev ved med at kværne i hans hoved. Tanker som at han levede på en livsløgn. Hele vejen igennem. Både hvad angik hans ægteskab, hans arbejde og hans vennekreds. Indtil dette øjeblik havde han ikke set nogle problemer der; men nu var det som det ene slør

efter det andet, blev flået ubarmhjertigt fra hans øjne. Klokkeren fire om morgenen havde han det så elendigt at han måtte ud for at brække sig. Han besluttede sig for at gå en tur for at få lidt hold på sine tanker og følelser. Først ville han lige ind i spisesalen og finde noget at drikke. Da han trådte ind i salen sad der en i forvejen. Det var Santos. – ”Hej Morten det var godt du kom, du trænger vist til at snakke lidt,” siger Santos til ham. Han havde siddet og ventet på ham.

Her i salen, hvor vi alle er tilstede, forklarer Santos os hvor vigtigt det er at vi forstår, at den proces vi har været i, ikke er forbi fordi vi tager hjem. Han råder os, og Morten, til ikke at ændre radikalt på vores liv fra den ene dag til den anden. Hvis vi føler os fastlåst i et arbejde, et familiemønster eller andre situationer, bør vi være opmærksomme på det et stykke tid, og så gradvist ændre på tingene, først og fremmest gennem kommunikation med de implicerede. Han råder Morten til at blive et par dage, så han kan blive samlet ordentlig op, og blive mere hel inden han tager hjem til familien.

Da jeg tog hjem fra seminaret var jeg meget afklaret; men også meget nøgtern omkring min situation. Det havde været lærerigt og transformerende, og jeg følte mig mere hel psykisk end nogensinde. Jeg vidste at jeg stadig havde meget at arbejde med. Jeg vidste til gengæld også at jeg ikke ville bryde psykisk sammen nogensinde mere. Jeg vidste at det var mit ansvar. Hvis jeg nogensinde fik muligheden for at komme på et Ayahuasca seminar igen ville jeg sige ja; men ikke for enhver pris. Først måtte jeg sikre mig at rammerne var i orden, og at lederne havde begge ben på jorden og vidste hvad de har med at gøre.

Jeg mente dog at det ville være lige så godt for mig at arbejde videre med Holotropic Breathwork , og jeg husker ordene fra Moder Jords Bevidsthed : ” Jeg har mange andre skønne planter, der kan åbne din sjæl for ånden.” Det vidst jeg godt fra mit mangeårige heksestudie. Jeg definerer ordet heks som et europæisk ord for Shaman, så for mig er hekse ikke noget ondt væsen i sig selv. Det er et væsen som arbejder med, og bruger naturens, og planternes kræfter. Hvordan den enkelte heks vælger at bruge sin viden, afgør så om han/hun er ond eller god.

Naturens og universets kræfter er bare. Det er en tilstedeværelse af energi som kan bruges af alle der forstår at håndtere den. Den er i sig selv hverken god eller ond/ sort eller hvid. Den er bare. Det eneste vi skal huske, når vi begynder at arbejde med naturens og universets kræfter er, at der hersker en universel lov som også bare er.: Hvad du sender ud kommer tilbage til dig selv. Altid. Denne lov er også sagt på mange andre måder : Som du sår, skal du høste...Hvad du gør mod andre, bliver gjort mod dig...Hver den der ombringer med sværd, skal selv ombringes med sværd etc. Altså er der ingen fornuftig grund til at bruge naturens kræfter negativt.

Healing på sjæleplan

Undervejs mens jeg skrev på historien her, kom jeg i kontakt med en fyr som havde været på et andet Ayahuasca seminar, med de samme shamaner. Han havde nogle stærke oplevelser, som han gerne ville dele med andre. Dog ønskede han at være anonym, af hensyn til familie og arbejde. Rune som jeg kalder ham, ringede til mig en aften og fortalte mig følgende historie:

Som barn og helt op til mit 18 år havde jeg mange mærkelige og uforklarlige oplevelser, som jeg ikke kunne snakke med nogen om. Nogle af dem gik der ligesom en rød tråd igennem, hvilket først er gået op for mig her efter Ayahuasca sessionen. Dem vil jeg derfor nævne kort.

Da jeg var 10 år døde min storebror, som da var 18, ved en ulykke. Det var et stort chok, da han både havde været en ven, idol og faderfigur for mig. Vores mor var alene med os. Der blev ikke rigtig taget hånd om mig og min sorg, jeg gik meget alene med det, og efterhånden blev det til at jeg simpelthen nægtede at tro på at han var død. Jeg følte mig overbevist om at han ville træde ind ad døren, og med et stort smil fortælle at han bare havde benyttet sig af situationen, og var taget ud at rejse.

Årene der gik, ændrede ikke på min overbevisning, snarere tværtimod. 15 år gammel kom jeg selv ud for en ulykke der nær havde kostet mig livet. Vi var tre kammerater der kørte ud ad en hovedvej på vores knallerter, på vej mod Århus. Det regnede voldsomt, og nogle steder lå der hele søer på vejen, hvor vi morede os med at køre igennem dem så vandet stod i kaskader. Vi kom til et sted hvor der var ekstremt meget vand, og vi var usikre på om vi kunne køre igennem det. Vi tog chancen, og det lykkedes mig at komme igennem. Den ene af mine venner gik i stå midt i søen, og måtte trække sin knallert igennem. Jeg var standset op for at vente på ham og trak min

styrthjelm af. I samme øjeblik begyndte jeg at svede kraftigt og ryste over det hele. En stemme sagde inde i mit hoved: "Tænk nu hvis der kom en bil" Jeg tog styrthjelmen på igen, og straks fik jeg det godt igen. Jeg undrede mig over hvad det var, og var også lidt irriteret på mig selv. Jeg tog derfor styrthjelmen af igen. Det samme skete. Sveden sprang frem på kroppen, som begyndte at ryste vildt. "Tænk hvis der kommer en bil", sagde en stemme igen.

Jeg havde lige fået styrthjelmen på igen, da jeg så et lysglimt. Det næste jeg så var min kammerat der på sin knallert fløj gennem luften ind over marken. Så blev det sort for mig.

Jeg vågnede kort op, og så op på det indvendige tag af en bil. Jeg nåede lige at tænke at nu dør jeg, så mistede jeg bevidstheden igen. Da jeg langt senere vågnede igen, lå jeg på hospitalet, ilde tilredt; men i live. Man fortalte mig at bilen der havde kastet min kammerat af banen, havde skubbet mig næsten 30 meter ud i marken, og at ingen havde forventet at samle mig op i live. Uden styrthjelm på havde jeg været lost.

Kort tid efter min atten års fødselsdag havde jeg en drøm.

I drømmen gik jeg hen ad en vej, og kom til en T korsvej, hvor vejen delte sig mod højre og venstre, men ingen lige ud. På den anden side ad vejen stod min bror og vinkede til mig. Han strakte armene ud mod mig, og bad mig komme over til ham. Jeg blev bange og begyndte at løbe tilbage ad den vej jeg var kommet. Jeg kom til en skole, hvor jeg løb ind på et baderum og gemte mig. Da jeg vågnede havde jeg det ikke godt. Jeg var nærmest ved siden af mig selv resten af dagen.

Næste nat kom den samme drøm igen.

Det var den samme vej, og den samme T korsvej. Min bror stod der igen. Han smilede til mig og så glad ud. Nu kom han over til mig og tog mig i hænderne.

- "Kom med mig ", sagde han, "der er noget jeg vil vise dig.

Igen blev jeg bange. Jeg rev mig løs, og løb alt hvad jeg kunne, tilbage. Den samme skole. Det samme baderum. Og jeg vågnede som dagen i forvejen, badet i sved.

Den tredje nat var drømmen der igen. Min bror stod og ventede ved korsvejen. Denne gang holdt han godt fast i mig, og trak mig med over på den anden side af vejen. Der var en kæmpeport derovre, som også havde været der de andre nætter. Nu åbnede den sig, og jeg kunne se en masse lys inde bag porten. Der var en masse mennesker der som smilede venligt til mig.

- "Nu ved du hvor jeg er, og at jeg har det godt", sagde min bror kærligt til mig.

Han gav slip på mig, og gik ind gennem porten, ind i lyset. Der vendte han sig og vinkede til mig, inden porten lukkede sig. Jeg løb igen tilbage, og endte på skolens baderum som de øvrige nætter. Endnu engang vågnede jeg våd af sved; men på en måde havde jeg det ikke så skidt som de foregående gange jeg var vågnet af drømmen. Der var kommet mere ro inde i mig.

Siden da har jeg lukket helt af for alt hvad der ikke kunne anskues fra en logisk synsvinkel. Lige indtil jeg for nogle år siden startede på gestaltterapi-uddannelsen, for bedre at kunne tackle mine klienter i det daglige arbejde. Da begyndte mit materialistiske livssyn at krakelere.

Så, for godt et års tid siden, kom jeg med på et Ayahuasca seminar med de to shamaner Huazanga og Santos, og det åbnede en dør til en helt ny dimension i mit liv. Der skal ikke herske nogen tvivl om, at jeg inden seminaret havde opbygget en masse fantasier om hvad jeg ville opleve. Jeg havde aldrig læst om Ayahuasca, endsige hørt om det, før kort tid før seminaret. Det jeg hørte andre fortælle var nok til, at jeg fik sommerfugle i maven. Jeg undgik dog med fortsat at gå mere ind i, hvad jeg kunne

forvente, da jeg kender min evne til at skabe fantasier, og der var ingen grund til at forskrække mig selv på forhånd.

Dagen hvor vi ankom, var også dagen hvor vi skulle indtage en kvalmende drik der skulle få os til at kaste op, og rense os indvendig. Jeg fik nu ikke kastet så meget op; men det fik dog sat så meget gang i min mave at jeg rendte på toilettet flere gange, for at afføre mig en del af det jeg bar rundt på.

På forhånd var vi blevet opfordret til at følge en kostplan, der sikrede at vi var rimeligt rensede og afgiftede inden vi kom. Denne faste betød at jeg begyndte at indstille mig mentalt på mit møde med Ayahuasca. Fasten blev holdt hele vejen gennem seminaret, og det gjorde på en sær måde seminaret struktureret og seriøst.

Første session

Efter at vi havde indrettet os, blev vi orienteret om hvordan vi skulle forholde os under sessionen. Det ville være godt hvis vi fulgte sangen og musikken, og lod den lede os gennem svære faser. Denne information skulle vise sig at være utrolig vigtig for mig.

Vi blev nu kaldt op en efter en, og fik en kop Ayahuasca, hvorefter vi lagde os til rette på vores madrasser.

Efter hvad der føltes som en times tid, blev der uddeling af endnu en dosis til dem som ønskede det. Jeg kunne på dette tidspunkt mærke at jeg var påvirket; men ikke mere end en fornemmelse af at have røget hash, sådan som jeg husker det.

Da der var gået ca. en halv time eksploderede det med farver og mønstre for mine øjne. Fornemmelsen i min krop var ubeskrivelig dejlig. Der blev sunget og spillet på jødeharpe, og på et tidspunkt var det som om lokalet hævede sig. Jeg var nu meget

langt væk i min rus, og lod mig hæve sammen med lokalet ind i en uforklarlig overnaturlig verden.

Jeg registrerede at Huazanga kom over til mig og begyndte at blæse tobaksrøg ned over mit hoved og min krop. Jeg lagde mærke til et skyggeagtigt væsen ved hans højre side, og jeg fik en fornemmelse af at det var Ayahuascas ånd. Huazanga foretog sig et eller andet, og det føltes som om al kraft forlod mig. I det samme forsvandt væsenet ind gennem min hals, ind i min krop.

Jeg registrerede hvad der skete; men følte ingen frygt. Det var som om væsenet støvsugede mit indre for urenheder. Mine tarme blev nærmest spulet af en piskende arm og begyndte at reagere. Jeg er af den overbevisning at jeg blev påvirket af lydene omkring mig. En kvinde i rummet gav sig, og det lød grangiveligt som om hun skulle føde. Jeg fik en mærkelig fornemmelse af at ligge i lunkent vand, og på en forunderlig måde blev det min egen fødsel jeg oplevede.

Folk rundt om mig kastede op. Mine tarme buldrede, og det gjorde ondt. Der var en del uro i lokalet, folk lå rundt om og jamrede og brækkede sig, og jeg var en del af det. Jeg fulgte opmærksomt musikken.

Nu kom der et længere ophold i musikken, som jeg oplevede som et mareridt. Det skummede ud af min mund, og jeg kunne ikke røre mig. En kvinde tog mig i hånden. Det virkede underligt. Hånden kom ingen steder fra. Jeg lukkede øjnene og følte mig beroliget. Pludselig oplyses rummet af et orange lys, og jeg kunne se alt hvad der skete i rummet. Med lukkede øjne vel at mærke. Helt og aldeles uforklarligt kunne jeg se nogle af de tilstedeværende gå ud og ind af døren mens mine øjne var lukkede.

Kvindens hånd forsvandt; men i samme øjeblik jeg begyndte at blive urolig, kunne jeg mærke tre beroligende klem omkring min højre overarm som om hun ville fortælle mig at jeg ikke skulle være bange. Det væsen som havde invaderet mig, styrede min krop,

og også mit hjerte. Det var meget ubehageligt; men af en eller anden grund var jeg ikke bange, hvilket undrede mig, selv under rusen.

Jeg undrede mig over at jeg kunne se med lukkede øjne.

Jeg undrede mig over at nogen tog mig i hånden.

Og på den forunderligste måde følte det, som den naturligste ting i verden. Som om at jeg vidste at jeg fik hjælp.

Anden session

Mine hallucinationer var denne gang værre end i første session. De var mere ubehagelige og kvalmende, og jeg følte mig virkelig syg.

Huazanga kom endnu engang hen til mig og pustede røg på min krop. Denne gang så jeg ikke væsenet; men umiddelbart efter at han var gået rakte hun mig hånden. Som i første session følte jeg nærmest at hun overtog min krop, og jeg åndede og levede igennem hende. Det var ubehageligt; men jeg var ikke bange. Santos sang og det greb mig dybt, med en følelse af at det var rettet mod mig. Og jeg følte at væsenet trak dårligdomme ud af mig. Jeg kunne hele tiden mærke hvordan mit hjerte og mit halschakra blev rensset. Hele tiden var der hænder der arbejdede med mig. Jeg havde kvalme, og følte flere gange at jeg skulle kaste op; men der kom ikke noget.

Der skete en masse under den anden session, og jeg kan ikke helt huske rækkefølgen; men på et tidspunkt var jeg med Regine og Santos udenfor hvor vi foretog en renselses-ceremoni, og jeg spurgte Regine om jeg var OK. Det sagde hun at jeg var. De virkede meget rolige begge to, og det smittede af på mig.

Det er svært at forklare den symbolik jeg fornemmer omkring denne anden session.

Det er som om jeg har fået åbnet en dør til en anden verden. Når jeg møder mennesker, er det som om jeg ser dybere i dem. En form for dybtliggende forståelse

jeg ikke kan beskrive med ord. Dette er i det hele taget gældende for alt hvad der skete i ugens løb.

Ingen kan nogensinde forestille sig hvad jeg følte eller tænkte i denne uge.

Tredje session

Jeg var meget træt dagen efter og sov meget. Det var en dyb healende søvn, og jeg vågnede forfrisket og rolig. Vi måtte ikke tale sammen det sidste døgn før den sidste session, og det oplevede jeg som dejligt, jeg havde brug for ro til at gennemtænke mine oplevelser.

Der skete nøjagtig det samme tredje gang. Da jeg havde fået drikken løftede rummet sig op i et højere lag, og jeg med. Jeg er forundret over hvor virkeligt/uvirkeligt det var. Min erfaring med de to første sessioner gjorde, at jeg besluttede mig for kun at indtage en gang Ayahuasca. Jeg ville kun fokusere på sangen, musikken og kærligheden. Uanset hvad der skete med mig ville jeg kun tænke på kærlighed.

Det virkede. Denne session var virkelig helt igennem smuk. Jeg græd af lykke, og jeg mærkede kærlighed til mig selv. Det virker mærkeligt at skrive; men det var som om jeg opdagede mig selv.

Jeg er et menneske

Jeg har ret til at være her.

Jeg har ret til lykke, kærlighed og omsorg.

Da virkningen begyndte at aftage tænkte jeg at jeg ville meditere, og foran mig voksede et øje frem fra en smuk silkeagtig baggrund. Samtidig mærkede jeg en slags elektrisk impuls, en gnistrende fornemmelse, bevæge sig op ad rygsøjlen, op bag mit højre øre, videre hen over min kind og op til min pande. Det stoppede midt mellem mine øjenbryn, og forsvandt derefter.

Der er mange detaljer jeg ikke har videregivet her, fordi det ikke giver mening for andre end mig. I gestalt psykologien er en af teorierne, at vi mennesker skaber helheder hvis det vi ser og oplever ikke danner mening for os. Vi udfylder de manglende brikker, eller huller, for at forstå det vi ser og oplever.

Dette sker ofte ubevidst måske overvejende.

Hvis vi godkender dette tror jeg, at forståelsen af det ubevidste billede, ikke behøver at være noget hokus pokus, som kun de få udvalgte kan forstå.

Inden det ubevidstes billeder når bevidstheden, har det på sin vej været igennem det filter vi alle bærer rundt på. Dette filter består af mange forhindringer, såsom blokeringer, forsvar, og alt hvad vores superego ellers kan diske op med, fra fortidens traumer. Jeg er overbevist om at det ubevidstes billeder hovedsagelig fremkommer som symboler. Her er Freud, med sin drømmetydning, en hjørnesten. Følelser ikklædt symbolikkens tøj.

Hvor er det dog underligt

Når himlen åbner sig. Det er som et ekko høres gennem et hul i himlen.

Aldrig – aldrig er mit navn blevet sagt så uhørligt, og dog så hørligt.

Underligt som et møde med to shamaner fra Peru, kan ændre et menneskes univers, mit univers, og åbne en dør til himlen.

Dette var så Runes historie, og han har fortalt mig at det har medført et vendepunkt i hans liv. En dør er blevet åbnet, som aldrig lader sig lukke igen. Her ca. et år efter sessionen, bliver der ved med at dukke nye indsigter op for ham, og jeg har det på den samme måde. Det er som at vokse og gro indvendig, på en ny og ukendt måde.

Livet, dagligdagen og alle de hændelser der møder én, og det gælder både de positive og de negative, har fået en helt anden dimension.

Jeg vil nu gå ind i den sidste, og stærkeste oplevelse jeg havde, nemlig dialogen med Moder jords bevidsthed, eller som shamanerne ville kalde hende, Ayahuascas moder.

TIDEN KOMMER

Det næste øjeblik er på vej

I morgen kommer

Jeg ved ikke hvad den bringer

Foråret kommer

Med regn og håb og blomsterduft

Sommeren kommer

Med jordbær, sol og festivaler

Børnene kommer

Med fremtidens endnu ikke opdagede undere

Døden kommer

Jeg ved ikke hvordan eller hvornår

Måske er jeg endnu ikke helt klar

Tiden kommer, tiden kommer

L.K.

SPØRGSMÅL TIL MODER JORD

Mens jeg var i dialogen med Moder Jords Bevidsthed, stod tiden stille for mig.

Der kunne lige så godt være gået to timer som 20 minutter, det havde jeg ingen fornemmelse af. Som tidligere nævnt, husker jeg ikke alle svarene som jeg fik, mens nogle til gengæld står klokkeklart i min erindring.

Det er mig underordnet, om nogle vil kalde det svar fra min egen underbevidsthed. Hvis det er tilfældet, hvilket jeg selv anser som en mulighed, så forringer det ikke svarenes værdi. Det ville være ulogisk, eftersom dialogen, og svarene jeg fik, betød fuldstændig opløsning af mange års frustration, stor afklaring af gammel angst og usikkerhed, ja en balance og ro som jeg ikke husker nogensinde at have haft andet end i glimt.

Betyder det så at jeg aldrig begår fejl mere? Ih nej, og heldigvis da. Jeg laver lige så mange fejl som jeg plejer, måske på en lidt anden måde; men forskellen er at jeg ikke skammer mig over de bommerter jeg laver, ikke render rundt med tung skyldfølelse over mine handlinger. Jeg lever livet intenst. Er der hvor jeg har lyst til at være, sammen med de mennesker jeg har det godt med. Det sker da at jeg falder i det hul der hedder falsk hensynstagen; men det giver som regel bagslag, så hen ad vejen lærer jeg vel at være helt ærlig i mine handlinger. Eller også gør jeg ikke, og hvad så? Jeg gør jo mit bedste, kan jeg gøre mere? Kan du?

Jeg vil tage fat i de spørgsmål der gav de klareste svar. Det er spørgsmål der er evige og universelle; men jeg vil lige nævne at selv om svarene er universelle, betyder det ikke at det er det eneste endegyldige svar. Lyder det som et paradoks?

Det er et paradoks, som livet selv.....

Sp.: Hvem og hvad er du? Og hvad er forskellen på dig og Gud?

Sv.: Gud er alt der findes i universet. Der findes ikke noget udenfor. Alt der er, er en del af Gud, Allah, den store Ånd, eller hvad han/hun nu bliver kaldt rundt omkring i universet. Derfor er Gud og jeg ét. Ligesom du og jeg også er ét. Vi er alle ét med Universet. For at vise mennesker, hvad det handler om, talte en vis fyr om treenighed. Han talte om begreber som Faderen, sønnen og Helligånden, som udelukkende skal forstås som symboler på altings enhed.

Helligånden er symbolet for det universelle lys, den kreative kosmiske idé, og den altomfattende kærlighed som gennemsyrrer hele universet. Helligånden er symbolet for den feminine side af Gud.

Faderen er symbolet for den skabende kraft, uden hvilken den kosmiske idé aldrig ville blive skabt. Det er handlingen der manifesterer idéen. Faderen er den del af Gud der strukturerer det fysiske univers. Faderen er symbolet for den Maskuline side af Gud.

Sønnen er symbolet på alt fysisk liv i universet, alt det skabte. Sønnen er Guds fysiske manifestation. Sønnen er den del af Gud der oplever livets mangfoldighed. Derfor er Sønnen både maskulin og feminin. Sønnen kan lige så godt være koen på marken, som fluen der kravler i koens øje. Sønnen kan lige så godt være fuglen i luften, som fisken der bliver grebet af fuglen. Sønnen kan lige så godt være skovens træer, som solen eller månen på himlen. Sønnen kan lige så godt være Paven i Rom, som det kan være posedamen i pisserenden. Så lad være med at hjælpe Gud, før Gud/Posedamen selv beder om hjælp. Hvis du endelig vil hjælpe hende/Gud, så giv hende et ægte smil, der viser at du respekterer hendes måde at leve på. Måske var det

lige netop dit smil der skulle til, for at indgyde hende så meget stolthed og livsoverskud, at hun får lyst til at ændre på sit liv.

Jeg er et med Gud på den måde at jeg er den del af Guds bevidsthed der oplever denne klodes bevidsthed. Som individ er jeg denne klodes bevidsthed, også kaldet GAIA, ligesom du er din krops bevidsthed, også kaldet Kirsten. Vi er dog begge en ubrydelig del af Guds bevidsthed.

Navnene er ikke tilfældige. Menneskene har givet mig navnet Gaia; men mit sande navn er en lyd der kun sjældent kan høres af det menneskelige øre. Navnet Gaia har, ligesom et af mine meget gamle navne Freja, en svag genklang af vibrationerne fra mit sande navn.

Det samme gælder med dit navn, og alle andres. Det er vibrationen i navnet der er af betydning, og som farver individet her og nu.

Samtidig med at du er et individuelt væsen, er du en ubrydelig del af Gud. Det har du altid været og vil altid blive ved med at være. Det samme gælder din mor, og din skrappe tante Olga etc.

Sp.: Hvad sker der med naturen, jeg tænker på al den forurening der er, og som ingen åbenbart tager alvorligt. Alle lægger ansvaret over på alle andre, og lukker øjnene for konsekvenserne. Hvis denne klode har en højere bevidsthed, og du er den bevidsthed, hvad agter du så at gøre, og kan der overhovedet gøres noget. ?

Sv.: Det var to spørgsmål, lad mig svare dig på hvad jeg agter at gøre. INGENTING, absolut ingenting før forureningen har haft den tilsigtede virkning.

Så spørger du om der overhovedet kan gøres noget. Lad mig vende dit spørgsmål om. Tror du at hvis der er en Guddommelig skabende kraft i universet, som

gennemtrænger alt levende, tror du så at denne skaber er magtesløs over for menneskenes tåbelige legen med kræfter de ikke kan kontrollere, eller tror du at denne skaber, af en eller anden mystisk grund, har en finger med i spillet.

Sp.: Ja men er der da en højere mening med forureningen.

Sv.: Højere og højere. Lad os nu holde os på jorden. Der er en mening med alt. Også med forureningen, og det handler primært om at lære menneskeheden i almindelighed, og det enkelte individ i særdeleshed at tage ansvar for sine handlinger. Det er f.eks. sjældent at se mennesker dø en naturlig død, i denne tid. Folk dør som regel af sygdom. Og det har i 90 % af tilfældene en relation til forureningen, også selv om sygdommen er psykisk betinget.

Flere og flere bliver kronisk syge, allerede i en ret ung alder. Og folk valfarter til lægerne for at blive helbredet; men i stedet bliver de fyldt med medicin, som de i sidste instans bliver afhængige af, uden at de bliver raske. Efterhånden vil det gå op for flere og flere at det kan betale sig, selv at gøre noget for sit helbred. Det vil nok desværre vare længe endnu før det slår ordentlig igennem.

Vær opmærksom på, at selv i et land som Danmark, er den statistiske levealder jævnt faldende. Det ville dog ikke være så slemt, hvis livskvaliteten var i top. Problemet er derfor ikke at menneskene lever kortere; men at de er syge en stor del af deres liv, og at den sidste del af livet er fyldt med smerter og lidelse.

Sp.: Det ser jo temmelig håbløst og uoverkommeligt ud, hvad kan man gøre?

Sv.: Først må du koncentrere dig om hvad du kan gøre, i stedet for hvad man kan gøre. Den økologiske bevidsthed er stadig voksende, støt den, og styrk derved dit eget helbred. Ved at lade miljøbevidstheden gennemsyre din dagligdag, tillader du den at vokse lige så stille. Jeg mener ikke på en fanatisk måde, det kan man også blive syg af.

Drik din kaffe, ryg din pipe, og tag et glas vin eller to; men lad være med at blive afhængig af det. Afhængighed er en sygdom i sig selv, som kan være en af de mest undergravende for helbredet.

Og samtidig med at du praktiserer miljøbevidst livsstil, er det vigtigt at du tillader alle andre i dine omgivelser, at gøre sine egne erfaringer. Lad være med at bekymre dig om verdensforureningen. Overlad det til de højere magter, de har ligesom lidt mere overblik end du har. Hav tillid til at universet har styr på det. Dit ansvar er primært dig selv, og i samme grad du tager ansvar for dig selv, vil du påvirke andre. Ikke ved at prædike, docere eller belære.

Dog er mange interesserede i at lære om netop disse emner, og der bliver flere og flere der åbner sig og vil forstå altings sammenhæng, og her vil du kunne hjælpe.

Sp.: Men hvordan har du det med, som klodens bevidsthed, at skulle stå model til så omfattende en forgiftning af din organisme?

Sv.: Først må du forstå at jeg er meget bevidst med i hvad der sker. Dernæst at jeg har nogle helt andre tids- og rumperspektiver at arbejde udfra, end du som menneske kan fatte. Lad mig forklare så godt jeg kan.

Netop i denne tid kender du en meget kærlig, ydmyg og spirituelt tænkende kvinde, der har fået konstateret den mest aggressive kræftform i lymfekanalerne. Efter kort tids overvejelser vælger hun at gennemgå kemokur og strålebehandling, vel vidende at det er hamrende giftigt. Det er hendes valg, ud fra følelsen af at hun ikke har mod til at sige nej. Samtidig styrker hun sin krop så godt hun kan gennem kosten, og ved at arbejde med sig selv.

Denne kvinde er altså bevidst om at hendes krop bliver midlertidig forgiftet, og det er hendes eget valg. Formålet er at udrydde nogle uheldige elementer (aggressive og morderiske) så de ikke får overtaget, og dermed destruerer hele kroppen. Når de så er

udryddet, ved hjælp af kemisk krigsførelse, forestår et omfattende genopbygningsarbejde. Det tager tid, og det er hun klar over.

Du kan sammenligne min situation med denne kvindes. Dog er jeg langt mere bevidst om hvad der foregår i min krop, end mennesket er. I kender kun lidt til livet i jeres organer og celler, og er ikke egentlig klar over hvilket univers I rummer. I har ingen fornemmelse for de individer der lever og udvikler sig i det univers som jeres krop er. Det I er i gang med at erfare som mennesker er, at hvad I sender ud, kommer tilbage til jer selv.

Min proces er noget anderledes. Jeg er bevidst tilstede i hver eneste lille molekyle på denne klode, både tankemæssigt og følelsesmæssigt. Jeg kender hver eneste tanke på denne jord, hver eneste kval, og hver eneste sejr, ikke blot i menneskenes verden; men også i dyrenes, og i planternes verden. Ja selv i mineralrigets verden kan der være smerte eller glæde, og jeg er med i den. Helt ind i jordens inderste kerne er jeg bevidst tilstede. Jeg har kendskab til hver eneste mineral- plante- og dyreart der lever på denne jord, og deres funktion i forhold til hinanden. Alt har sin bestemte funktion på planeten. Selv mikrober som virus og bakterier har sine vigtige funktioner i samspillet.

Sp.: Men hvilken betydning har det så for kloden at visse dyr og planter er ved at blive udryddet?

Sv.: Summen af denne klodes fysiske substans vil være den samme indtil den dør, eller transformeres til en højere energi. Det vil sige at når noget dør vil noget andet fødes. Lige nu øges jordens befolkning med rivende fart. Det betyder at bestanden af andre dyre eller plantearter mindskes, og nogle vil helt forsvinde. Når nogle plante- eller dyrearter uddør, vil der dukke nye og ukendte frem. Det sker faktisk i øjeblikket, og det sker via gensplejsning. Mange er dybt bekymrede over udviklingen omkring gensplejsning og kloning, og med rette. En stor del af den forskning der foregår lige nu, er finansieret af kommercielle interesser.

Når det er sagt, må jeg endnu engang minde dig om, at al udvikling er styret af højere magter. Også gensplejsning, stol på det. Der er ikke noget der er så skidt at det ikke på et eller andet tidspunkt viser sig at være godt for noget.

Kloden er netop ved at foretage et kvantespring. Dette er en proces der strækker sig over nogle århundreder, og den startede omkring første verdenskrig. Det er en indvielse, og dette er min fjerde indvielse.

Tænk engang på Måneørns indvielse. Den lille pige fik ingenting at spise i flere dage, og hun var udsat for alskens fare. Helt alene i verden, uden nogen til at redde hende, hvis et farligt rovdyr skulle komme forbi. Hun havde selv valgt at gennemgå denne farlige indvielse. Hun kendte jo belønningen.

Også jeg kender belønningen, der følger i kølvandet på denne indvielse; men lige nu befinder jeg/vi os midt i indvielsens mest farefulde fase. Der hvor sårbarheden er størst, og ingen, heller ikke jeg, ved hvordan udfaldet bliver.

Sp.: Og hvad er så belønningen, jeg mener, hvad sker der med kloden og livet på kloden, når du har gennemgået denne indvielse?

Sv.: Fjerde indvielse er jo hjertechakraets indvielse, og det vil betyde at der bliver åbnet for den universelle kærlighedsenergi på en helt ny måde. Det vil ikke være muligt i det lange løb, for ondskab og egoisme at trives. Det vil ikke kunne hente næring gennem frygt længere, og derfor langsomt uddø. Medfølelse, kærlighed og harmoni vil støt og roligt vokse, sammen med en voksende følelse af enhed med alt i universet. Nationalismen vil opløses og forsvinde, hvorimod de mange farverige kulturer vil blive plejet og bevaret ud fra princippet respekt, og ikke som nu ud fra princippet vi er bedre end alle andre.

Sp.: Og hvis du ikke klarer indvielsen. Hvad sker der så?

Sv.: Du mener vel hvis vi ikke klarer indvielsen. For den gennemgår jeg sammen med jordens befolkning. Klarer vi den ikke, ja så må vi jo på den igen. Du må se det fysiske univers som åndens legeplads. Der er ingen grænser for hvad vi kan udsætte os selv for af oplevelser her; men tilbage til spørgsmålet, klarer vi ikke denne indvielse, skyldes det at frygten og uvidenheden er for stor. Og tilliden for lille. Ja så vil vi nok opleve at forureningen løber løbsk, sammen med al anden negativ adfærd i verden. Frygten vil forstærkes. Flere og flere vil mele sin egen kage, og give pokker i konsekvenserne. Naturkatastroferne, som tiltrækkes af massiv frygt, vil øges både i antal og styrke. Inden der er gået 500 år vil al teknologi være brudt sammen, og de få overlevende kan begynde helt forfra på et meget primitivt stade.

Den mulighed eksisterer; men der er også den mulighed at der er så stort et antal vågne bevidste mennesker, der har tillid til sig selv og universet, at det ikke går så galt. Tillid og fravær af frygt, er det eneste vi behøver at holde fast i for at komme gennem denne fase. Og så blot leve i kærlighed til alt liv. Hver eneste vågne øjeblik.

Sp.: Det virker nu som om den største del af jordens befolkning er fastlåst i frygt, uvidenhed, lidelse og/eller ondskab og egoisme.

Sv.: Ja sådan ser det ud. Endnu er det de tomme tønner der buldrer, og de buldrer som bekendt mest. Du hører ikke så meget til den vågnende del af jordens befolkning endnu, de råber ikke så højt. Men det arbejde de udfører er efterhånden ved at kunne mærkes på mange planer. Oplysning og viden om hvad der foregår i magtens og begærets kulisser, bliver mere og mere almindelig. Mange af de ting der blev skabt af den kontroversielle forskning, med det formål at få øget kontrol over individet, bliver

nu brugt til at åbne øjnene på samme individer, så de kan se hvad der sker af manipulation. Datateknologien, og Internet er nogle af de bedste eksempler herpå. Gensplejsning en anden. Der kan nævnes mange andre ting; men det vigtigste er at vide, at hvad som helst menneskene opfinder for at opnå magt og kontrol, i virkeligheden kan, og vil blive brugt til det modsatte. Nemlig at skabe åbenhed og frihed for individet.

Sp.: Jeg har et spørgsmål rettet mod den mulighed, at vi ikke klarer denne indvielse. Hvor forsvinder alle de mennesker hen? Du nævnte at der kun ville være ganske få der overlever? Skal de nu opholde sig i jordens aura, eller æteriske felt, til en gang om yderligere tusind år, til de igen kan få mulighed for at inkarnere?

Sv.: Hvis det værste skulle ske, vil der være to grupper af såkaldte menneskelige individer der forlader kloden helt.

En meget stor gruppe vil blive overført til en eller flere planeter der stadig har mange tusind år foran sig, med mulighed for at erfare magtudøvelse/undertrykkelse, krige, sygdomme osv., som vi kender så godt fra denne verdens historie, så langt tilbage vi nu kan komme. Disse individer er ikke færdige med at lære gennem lidelse, og føler sig stadig tiltrukket hertil. Da denne klode, uanset om vi klarer den eller ej, uvægerlig vil få åbnet sit hjertechakra, vil disse individer ikke længere kunne inkarnere her.

En anden gruppe som også forlader os, er en stor gruppe meget højtudviklede individer, der er her som fødselshjælpere. Deres mission vil være forbi. De vil opleve missionen som vellykket uanset. Det vil jeg i øvrigt også, bliver du nu forvirret? Lad mig prøve at give dig et eksempel: Du læser et år på gymnasiet, hvor du har flere fag. Nogle af fagene er vanskeligere end andre; men du syntes selv at du er rimeligt godt med. Enkelte af fagene går ligefrem legende let, og du lærer en masse her. Du lærer selvfølgelig også noget i de fag du har sværere ved. Så kommer eksamenstiden, og du

bliver måske nervøs og usikker, skønt du ved at du klarer dig godt. Din nervøsitet, og en streng censor bevirker at du bliver hylet ud af den i to af dine sværeste fag- og dumper! Nu skal du måske nok gå året om; men den vide du har, forsvinder jo ikke af den grund, vel.

Det samme gør sig gældende i min/vores situation her. Det er kun tilsyneladende, der sker et tilbageskridt. I virkeligheden vil denne planet aldrig mere kunne falde tilbage til de primitive stader det har været på, når først indvielsen har fundet sted. I virkeligheden er det kun et spørgsmål om hvor ondt det kommer til at gøre. Stadig forvirret?

Sp.: Nej egentlig ikke, det virker mere logisk. Men vil det gøre en forskel på hvor mange der forlader planeten. Jeg mener om indvielsen sker på den blide eller hårde måde?

Sv.: Ja det vil gøre en smule forskel her. Knap så mange vil behøve at forlade planeten; men kan nå at gøre deres sidste smertefulde erfaring her inden opvågningen, i stedet for at skulle gennemgå sekler på en laverestående planet. De meget stærke energier fra hjertechakraet, vil få nogle af individerne til at vågne hurtigere, end det er muligt på planeter hvor frygten stadig hersker.

Sp.: Så jeg kan gå ud fra at alt faktisk er såre godt, og at alle før eller siden kommer ud af mørket, frygten og lidelsen?

Sv.: En sandhed er kun sand hvis det modsatte også er sandt. Ja alt er såre godt; men det afhænger jo absolut af hvilket plan du betragter alt fra. Betragter du livet med narkomanens, alkoholikerens, straffefangens eller krigsfangens øjne, for nu at nævne

nogle enkelte vanskelige tilfælde, så vil de nok have svært ved at følge dig i at alt er såre godt.

Der skal en meget stærk og rodfæstet viden til for at kunne holde fast i at alt er såre godt, og denne viden skal komme indefra, som et lille lys der vokser, og bliver til urokkelig vished. Der er du endnu ikke kommet til selv. Du har haft så travlt med at hjælpe andre ud af mørket, at du selv er blevet hængende i det. Og det er jo ikke det bedste udgangspunkt at hjælpe andre fra. Nu er du dog ved at være ved frygtens kerne, hvorfra du snart kan opløse den og lægge den bag dig. I det øjeblik vil du være langt bedre til at vise andre vejen.

Sp.: Varer det længe endnu, jeg mener, før jeg kan opløse min egen frygt?

Sv.: Lige så længe du ønsker!

Sp.: Men jeg ønsker at komme ud af den nu?

Sv.: Gør du virkelig.....

Sp.: Du får det til at lyde som om det er den letteste sag i verden. Tror du ikke jeg var kommet igennem for længe siden, hvis jeg vidste hvordan jeg skulle bære mig ad, hvis jeg vidste hvad der holdt mig fast?

Sv.: Holdt dig fast.....

Sp.: Ja det er som at være i en spændetrøje jeg selv har spændt mig fast i...

Sv.: Du har selv spændt dig fast.....

Sp.: Binder mig til andre mennesker, situationer der er vanskelige at komme ud af...

Sv.: Du kan ikke komme ud.....

Sp.: Åhhh.....Jeg kan godt se hvor du vil hen.... Det var virkelig smart af dig....Jeg kan se der er en hel del snærende bånd der skal løsnes, og der er kun mig til at gøre det. Tak for hjælpen alligevel; men kan du ikke fortælle mig lidt om indvielsesprocessen, jeg mener på et mere jordnært plan. Hvordan mærker vi denne farefulde fase.

Sv.: Den mærkes for det enkelte individ i konflikten mellem behov for kærlighed, og behov for frihed. Mennesker har i udtalt grad denne tendens til at ville eje alt og alle, hvilket udspringer fra frygten for at miste. Der bliver skabt tusindvis af love og regler, som skal sikre individet; men det er dog ikke lykkedes at sikre nogen mod tab alligevel.

Ungdomsrevolutionen i tresserne var starten på nogle nye værdibølger i hele verden. Fri kærlighed, fri sex og retten til at gøre som man har lyst til var budskabet, båret af sloganet "Skab kærlighed, ikke krig".

Impulsen var rigtig nok, mennesket skulle blot have tid til at indstille sig på denne nye tanke, der lå så fjernt fra datidens opdragelsesmønstre. I de årtier der er gået siden da, er der sket store fremskridt; men der er stadig lang vej til det endelige mål :

At frihed er for alle individer, og medfører tilsvarende ansvar. At ingen kan eje et andet menneske, endsige diktere hvad denne skal tænke og føle. At kærlighed er noget der flyder frit mellem mennesker, og der er lige så mange kategorier af kærlighed, som

der er individer. At seksualitet altid er en guddommelig, positiv og healende kraft når hjertet er med, parterne er enige og ingen såres eller gøres fortræd derved.

Mange mennesker forvirres i denne tid over de mange forskellige kærlighedsimpulser de overvældes af, og de lider under stadig at være fanget i gamle dogmatiske ideer om hvordan parforhold skal være. Læg mærke til, at i alle dine forhold, til børn såvel som venner og kærestes, gælder det at jo mere du giver slip på dem, jo mere vil de knytte sig til dig, fordi de ikke føler sin frihed truet.

Sp.: Vil det så betyde opløsning kærnefamilierne sådan som vi kender det?

Sv.: På længere sigt ja. Det vil tage noget tid endnu; men ægteskabet har udspillet sin rolle, for det bygger på et grundlæggende forkert fundament. Det bygger nemlig på fundamentet frygt, og at man ejer hinanden for resten af livet. At det skulle være en synd at blive skilt, er og bliver en menneskeskabt regel. Gud er ingen diktator, hun lader mennesker skalte og valte præcis som de vil.

Sp.: Uha, det er der mange der ikke bryder sig om at høre.....

Sv.: Ja; men det kommer de nu til, for frygtens æra er ved at ebbe ud, og kærlighedens ved at tage sin begyndelse. Undertrykkelse kan ikke længe foregå i det skjulte for omverdenen. Og samfund der tidligere blev holdt i uvidenhed, vil blive åbnet for informationer og viden. Det er blevet et verdenssamfund; men folk har ikke rigtig forstået det endnu.

Sp.: Hvad kan vi gøre....

Sv.: Du mener, hvad kan du gøre. Lad alle andre erfare det de skal, og vil erfare, i bevidstheden om at alt går som det skal. Hvad du derimod kan gøre er at være i nuet, som er det vigtigste øjeblik i dit liv. Vær helt tilstede i hvert eneste øjeblik, så vil du efterhånden opleve en intensitet og klarhed, som vil få dig til at foretage de valg der vil give dig de bedste oplevelser. Lad være med at hænge dig i fortidens fejltagelser, dem kan du alligevel ikke ændre. Og fremtiden. Lad den være en kilde til evig overraskelse.

LIVET GÅR VIDERE

Da oplevelsen tonede væk, og jeg blev opmærksom på det rum jeg befandt mig i, var jeg i en tilstand af indre ro og glæde som jeg kun sjældent har oplevet før, og da kun i korte glimt.

I månederne efter, oplevede jeg en forbavsende evne til at bevare overblikket, selv i de værste op- og nedture, og dem var der som sædvanlig rigeligt af. Jeg er nok født under en stjernekonstellation der tiltrækker ekstremt mange konflikter, de står nærmest i kø for at komme til. Ideen om at smertefulde oplevelser og problemer er skjulte gaver, der bringer en erfaringer, eller videre i livet, frem mod nye indsigter eller stjernestunder, har jeg syntes både var rigtig og logisk; men når følelserne var i klemme, og livet gjorde ondt, har det været svært at holde fast i den.

Nu syntes den som meget nærværende, hvilket jeg oplevede i november 99 i bruddet med en ven. Jo vist hylede jeg som en såret ulv; men der var hele tiden et rum inde i mig, som havde det godt med det. Som vidste at det her var både godt og rigtigt.

Da det lakkede mod enden af 1999, vidste jeg at jeg stod foran aktivperioden, som det hedder når man har været arbejdsløs en bestemt tid. Det passede mig sådan set udmærket. Jeg var kommet gennem den værste krise, og var parat til at komme ud i

”det virkelige liv” igen. Allerhelst ville jeg i gang med at arbejde med terapi igen; men det er jo næsten umuligt i dag. De mennesker jeg kender har enten en mand/kone der tjener penge nok, eller de har et fuldtidsjob og arbejder lidt ved siden af. Det tager år at oparbejde en forretning man kan leve af indenfor den branche. Jeg agter ikke at begå den fejl en gang til, at tilsidesætte børn og familie for at arbejde 50 – 60 timer om ugen. Så hvad skulle jeg så?

Jeg gik på arbejdsformidlingen, og fik en masse papirer på kurser og uddannelser, der var målrettet på hurtigt at komme i arbejde. Dem tog jeg så med hen på den nærmeste cafe, hvor jeg satte mig godt til rette med et stort krus kaffe. Jeg bladrede papirerne igennem mens mit humør stille og roligt dalede nedad. Der var ikke rigtig noget af det jeg syntes jeg havde brug for. Noget af det var jeg ligefrem kompetent til at undervise på. Det røg ned i tasken, og jeg belavede mig på at drikke min kaffe færdig og komme videre. På bordet lå en lille nusset folder med kaffepletter på. Jeg havde godt nok bemærket den da jeg kom; men folk lægger jo de særeste ting fra sig, så det tog jeg mig ikke af.

Skrivekursus stod der, og min opmærksomhed var vakt. Jeg havde altid holdt af at skrive, og havde såmænd både en kærlighedsroman, en erotisk novelle og en mindre digtsamling liggende hjemme i skuffen; men det var længe siden jeg havde skrevet noget nu. Da jeg havde læst folderen vidste jeg at det ville jeg undersøge nærmere. Fem måneders kursus, hvor jeg ud over at få lov til at skrive, også fik mulighed for at blive sat ind i computerens mysterium, det måtte jeg kunne bruge til noget.

I slutningen af januar 2000 startede jeg så på skrivekurset Undr hos Lars Thur, og det kom jeg på intet tidspunkt til at fortryde. I løbet af foråret blev vi stillet over for en opgave der hed eget projekt og jeg spekulerede en hel del over hvad det skulle være.

En morgen vågnede jeg med en sætning i hovedet: En dialog med moder jords bevidsthed. Denne sætning blev ved med at rumstere i mit hoved, lige indtil Lars spurgte mig om jeg havde fundet ud af hvad mit projekt skulle være. Så vidste jeg det.

Den terapeutiske proces med at skrive om hele dette forløb har været ubeskrivelig værdifuld for mig. Den har været lige så vigtig som selve de terapisesioner jeg har været igennem. Ved at skrive om de oplevelser jeg har haft, fik jeg en bedre forståelse af de traumatiske oplevelser jeg har prøvet at fortrænge, og de er blevet integreret på en måde så de ikke længere styrer mit liv.

Alle mennesker er i princippet helt alene med sig selv, idet hvert enkelt person, har sin helt egen indre billed-, følelses-, og forståelsesverden, som ingen andre helt kan sætte sig ind i. Derfor er netop denne del af processen vanskelig at forklare. Den skal bare opleves.

Mens jeg skrev, oplevede jeg flere gange at jeg var så fuldstændig inde i selve oplevelsen, at alle mine sanser blev inddraget. Det er en sær fornemmelse af at kunne overskue flere epoker på en gang, og drage sammenligninger og konklusioner, der ikke før har været synlige.

Det skete også mens jeg skrev spørgsmål og svar til moder jord, at jeg næsten var i samme tilstand som på Ayahuasca seminaret. Hendes energi var så tæt på, og så stærk, at jeg følte at jeg kunne række ud og røre ved hende. Hen imod slutningen dukkede der da også nye spørgsmål op, og svarene kom prompte, som på seminaret. Jeg har dog primært holdt mig til svarene fra sessionen, for jeg syntes det blev for vildt, jeg mener at vi efterhånden kom for langt væk fra emnet, det som dette skrift egentlig skulle handle om, nemlig terapi og bearbejdelsen af kriser.

Flere af dem der har hjulpet mig undervejs, det være sig nogle af mine lærere, og et par af mine venner, har opfordret mig til at få det udgivet. Måske kan det hjælpe andre på vej, som befinder sig i en af livets store kriser.

Hvis denne bog kunne hjælpe blot en eneste til at få det bedre, har den sin berettigelse. Til dig vil jeg sige at der findes mange veje ud af mørket, og krisen. Den ene vej er ikke bedre end nogen af de andre. Læg mærke til de små signaler livet giver dig, så finder du den vej der er bedst for dig. Vi er alle forskellige, og har brug for forskellige måder at udfolde os på. Vær helt sikker på at der er en vej ud, også for dig.

Vårnat

Den vårnat da månen folder sig ud i al sin sølverpragt,

Og blidt oplyser jordens skønne krop

Hylder hendes former og favner hende

I sælsom mystik

Kysser hendes snart vågnende skød.

Blidt blidt.

Den vårnat da månen folder sig ud i al sin sølverpragt,

Og blidt oplyser jordens skønne krop

Sender drømmebilleder ind i hendes slumrende sind

Og kalder tyst: vågn op skønne dronning

Vågn op og tag imod din konge som kommer.

Den vårnat da månen folder sig ud i al sin sølverpragt,

Og blidt oplyser jordens skønne krop

Da vågner hun med et savn, og pulsen stiger

Sender en rytmisk dunken

Med hendes hede længsel

Ud til planter, dyr og mennesker

Den vårnat da månen folder sig ud i sin sølverpragt

Og blidt oplyser jordens skønne krop

Da banes vejen for kongen som kommer

I morgengryet

Jorden vågner og åbner sig i længsel

Tager imod solkongen

Han favner hende i sit stærke vårlys

Lader det trænge dybt ind i hendes længselsfulde krop

Og lægger kimen der

Hvis orgasmerus lader sin brusende symfoni

Vibrere gennem alt levende

Våren er kommet

L.K

OBS!

Det må her ikke alene være på sin plads; men også absolut nødvendigt at komme med en advarsel i forbindelse med eksperimenterne med det ultrastærke AYAHUASCA.

Jeg formoder at min beskrivelse af det helvede af navnløs rædsel jeg først havnede i, kan afskrække de fleste. Til dem der alligevel skulle føle sig fristet til ad denne vej at bryde gennem nogle indre barrierer, må jeg så sige at der ligger mange års arbejde med gestaltterapi og anden form for psykoterapi forud for de heri beskrevne oplevelser. Og så vil du måske spørge om hvordan jeg kunne havne i sådan en krise, når jeg har arbejdet så meget med mig selv, og dertil kan jeg så svare, at jeg gennem alt det forudgående terapiarbejde, har fået skrællet så mange lag af at jeg var nået ind til den mest sårbare kerne.

Det var jeg imidlertid ikke klar over i perioden 1980-84, hvor jeg følte mig stærk som en bjørn og var overbevist om at jeg var færdig med alt hvad der lignede terapi, i det mindste for mig selv. Nogle meget barske følelsesmæssige svigt, og grove overgreb mod nogle af mine børn i de to følgende år, fik mig til at indse, at det var jeg ikke.

I dag ved jeg, at jeg ikke er færdig, og aldrig helt bliver det, og det giver mig en helt anden indstilling til hvad der måtte komme i fremtiden.

Ayahuasca er siden blevet ulovligt her i landet; men da det ikke er det samme som at det ikke kan fremskaffes på det sorte marked, er der ekstra grund til at komme med advarslen. På det sorte marken har man ingen garanti for at det kun indeholder de planter det skal, eller om det er tilført noget andet.

Ayahuasca egner sig udelukkende som bevidsthedsudvidende stof i terapeutisk øjemed. De rette omgivelser er lige så vigtige som tilstedeværelsen af ansvarlige terapeuter, og ingen ansvarlige terapeuter vil, efter min bedste overbevisning, anbefale personer der er fysisk eller psykisk syge at bruge Ayahuasca .

For shamanerne er Ayahuasca en Gudedrik, beregnet på at åbne den spirituelle bevidsthed. Santos fortalte os om Ayahuascas moder, som er plantens vogter. Han fortalte, at hun altid presser os til den yderste grænse for hvad vi kan klare, når vi tager imod denne Gudedrik.

Personligt vil jeg kun gentage Ayahuasca sessionen, hvis de terapeutiske rammer er i orden, og jeg har fuld tillid til den eller dem der leder sessionen. Der findes andre meget blidere, og langt mere behagelige måder at opdage sig selv på. Ganske vist tager det så lidt længere tid; men det er nok at foretrække frem for at spille hasard med sit liv.

At tage ansvar for sit eget liv og sine egne handlinger, er det første og vigtigste skridt i retning af at få det bedre med sig selv og andre. Dernæst er det vigtigt at få bearbejdet traumatiske oplevelser fra barndommen, hvis disse oplevelser fysisk eller psykisk begynder at skabe ubalance i krop og sjæl. Psykoterapi, Dybdeterapi, Regression eller Holotropi er nogle af de mest effektive metoder, der samtidig er fuldstændig uskadelige.

Nogle af metoderne er nøje beskrevet i En dialog med moder jords bevidsthed.

Jeg ønsker dig en god rejse mod dit livs mål.

PROJEKTIONER

Når jeg syntes at jeg bliver smålig,

Behandler andre urimeligt

Skælder ud når jeg skulle have rost

Bander når jeg skulle have sunget.

Når jeg ikke kan holde mig selv ud, og syntes at jeg er blevet smålig

Så ser jeg småligheden i mennesker omkring mig og

Gør deres smålighed større for

Så kan jeg lige fortrænge min egen smålighed.

Når jeg syntes at jeg er uduelig

Ikke kan gøre tingene som jeg skulle

Klodser i det og laver fejl

Ødelægger hvor jeg skulle hele

Når jeg ikke kan holde mig selv ud, og syntes at jeg er uduelig

Så ser jeg udueligheden i menneskene omkring mig

Og gør deres uduelighed større for

Så kan jeg lige fortrænge min egen uduelighed

Når jeg syntes at jeg er grim
Og ikke kan se mig selv i spejlet
Øjnene er for små og næsen for stor
Alt for mange kilo og alt for mange rynker
Når jeg ikke kan holde mig selv ud, og syntes at jeg er grim
Så ser jeg grimheden i mennesker omkring mig
Og gør deres grimhed større for
Så kan jeg nemmere fortrænge min egen grimhed

Når jeg syntes at jeg er ond
Kold over for andres følelser
Bliver vred og rasende over bagateller
Vender ryggen til når nogen beder mig om hjælp
Når jeg ikke kan holde mig selv ud, og syntes at jeg er ond
Så ser jeg ondskaben i mennesker omkring mig
Og gør deres ondskab større for
Så kan jeg nemmere fortrænge min egen ondskab

Når jeg ikke kan holde de andre ud
For de er jo smålige uduelige grimme og onde
Så må jeg jo trække mig væk fra dem
Eller bekriige dem for
Hvad skal jeg med smålige uduelige grimme og onde mennesker
Hvor blev alle de pragtfulde mennesker af

Når jeg syntes at jeg er værdig
Og behandler andre med værdighed
Når jeg syntes at jeg er dygtig
Og mine fejl bliver til værdifulde erfaringer
Når jeg syntes at jeg er smuk
Og elsker både kilo og rynker
Når jeg holder af mig selv
Og syntes at jeg er unik som den jeg er
Så ser jeg storheden i mennesker omkring mig
Jeg ser deres unikke kvaliteter
Og deres specielle væsen

Når jeg holder af mig selv
Bliver verden fuld af
Smukke stærke og store personligheder
Når jeg elsker mig selv
Så ser jeg kærligheden og skønheden
I mennesker omkring mig

Hvor blev alle de smålige udelige onde og grimme mennesker af
Der er ingen mere at bekrige.

Liza Kirsten Kuyucu

Litteraturliste

Her følger en liste over bøger som er anbefalelsesværdige for de der ønsker at tage det fulde ansvar for sit liv og helbred.

Stanislav Grof Psykiske kriser: Personlig udvikling gennem kriser.

” ” Introduktion til den indre rejse: Selvopdagelsens eventyr

” ” Den indre rejse 1 – 4

” ” Den kosmiske leg

Deepak Chopra Livets Videnskab: Ved lægevidenskabens grænser

” ” Liv uden grænser

” ” Fuldkommen sundhed

Jørgen Lumbye Brug og Misbrug: Vi er alle på stoffer

Her er kun medtaget de bøger der direkte berører emnerne som er beskrevet i En dialog med moder jords bevidsthed. Derudover findes der jo et hav af andre meget gode bøger om emnet Personlig udvikling.